నాయుడు పిల్ల

ఈ సంబంధం నీ కిష్టమేనా అని మా వాళ్ళడిగింది నిజమే. ఒక్కతే కూతుర్ని నాకు ఇరవైయేళ్ళు వొచ్చాయి. గోషా గనక బయటికి వెళ్ళడానికి వేల్లేదన్న మాటేగాని, ఇంటో పెత్తనమంతా నాదే. డబ్బు నష్టం దెబ్బతిన్న తరువాత నాన్న దూకుడంతా అణిగింది. సగం వె(రిగా వుండేవాడు. అమ్మకి యెప్పుడూలేదు బుద్ధి బలం. అందుకని పెళ్ళి సంగతి నన్నడక్క తప్పింది కాదు. అయినా వాళ్ళనూ పీకిందనుకుంటా, నన్ను ముసలివాడికియ్యవలిసి వచ్చిందే అని, ఈయనకి యాభై యేళ్ళు పైగా వుంటాయి.

వొప్పుకోనా వొద్దా అని సందేహం పట్టుకుంది నాకు. పైకి నా ఇష్టమని అన్నారేగాని అమ్మావాళ్ళూ, ఆయన వొచ్చి నన్నిమ్మని అడిగేప్పటికి యెదిగిన కూతురుని మహాదురవస్థ లోంచి తప్పించడానికి వొచ్చిన దైవంలాగ కనపడ్డాడు ఆయన వాళ్ళకి. నా అంత అదృష్టవంతురాలు లేదంది అమ్మ. నాలుగు భవంతుల ఇల్లు, గు(రంబండి, బంగారు సులోచనాల జోడు, వెండి పొడుంకాయ ఇవన్నీ తలుచుకోమంటుంది. అంతకంటె యేం కావాలి! పరజాలు కట్టినా, గు(రం బండి యెక్కి తిరిగొచ్చును కదా! కిటికీలు మూసినా, ఆ పెద్ద ఇంట్లో వుండొచ్చు కదా! వొంటరిగా అయినా వెండిగిన్నెల్లో కాఫీ తాగొచ్చు కదా! యెవరూ చూసేవారుండక పోయినా, బనారసు చీరెలు కట్టొచ్చు. కాసుల పేర్లేసుకోవచ్చు. ఇంకేం!

అదిగాక నాన్న చాల సంతోషిస్తారు. ఆయనకి నాన్న వెయ్యి రూపాయలు బాకీ, కన్యాశుల్కం కింది ఆ (పామిసరీ నోటు యిచ్చేస్తానన్నాడు. వున్న డబ్బంతా వర్తకమని తగలేసి, సిగ్గుపడి మూల కూచున్న నాన్నని చూస్తే నాకు దిగులేస్తుంది. ఈ రుణం తీరితే యీ యిల్లన్నా నిలుస్తుంది, యీ ముసలాళ్ళకి. లేకపోతే వాళ్ళిద్దరు పోయింతరువాత నేనేమౌతానా అని నాన్నకి దిగులు. పాపం, డబ్బులేక నాన్న సిగరెట్లు మానుకున్నారు. అమ్మ నగలన్నీ అమ్మేసుకుంది. వాటిని తలుచుకుని యేడుస్తో వుంటుంది.

కాని నా ఆలోచనలన్నీ యామవుతాయి? చిన్నప్పణ్ణించి నేననుకున్నవన్నీ? యెవరో వీళ్ళందరికంటే గొప్పవాడికి నన్ను పెళ్ళి చేస్తారనీ, అతన్నీ చూస్తే నాకెంతో (పేమా, గౌరవం వుంటుందనీ, అతను కూడా నన్ను చాలా లాలిస్తాడనీ అనుకునే దాన్ని. ఇంక అతనితో సరసాలూ, సిగ్గులూ, మోహమూ, అన్నీ (పతిరా(తీ ఆలోచించుకునేటప్పటికి నిజంలానే కనపడేవి. మధ్యాహ్నం భోజనమయిం తరువాత కుర్చీలో నాన్నా, చాపమీద అమ్మా నిద్దరపోతూవుంటే కిటికీలో, తడిక వెనకాల పూలు అల్లుకుంటో కూచుని, రోడ్డుమీద వాళ్ళని చూస్తో ఇవన్నీ ఆలోచించుకునే దాన్ని. ఆ తోవని పోయేవాళ్ళల్లో అందంగా నాయుడి

కుర్రవాడిలాగా యెవరో కనపడితే, అతనే అనుకుని, చాలా రోజులు అతని రూపమే నా భర్తకింద చూసుకునేదాన్ని. ఇంకొకరు కనపడగానే పాతదిపోయి కొత్తది నా మనసులో ఆ స్థాన మాక్రమించుకునేది. ఎన్ని ఆలోచనలు! పెళ్ళి కాగానే గదిలో నన్ను మొదట చూడడం అంత అందంగా వుంటాననుకోక, నన్ను చూసి భ్రమసిపోవడం, తన చెయ్యి నా భుజంమీద వెయ్యపోవడం, నా వొళ్ళు జల్లుమనడం, నేను తప్పించుకు పోవడం, అతను పట్టుకోడం, నా ఆనందం, మొదటి ముద్దులూ, మోహమూ, అతనికి నేను కావలసి రావటం... అన్నీనీ. అతనికి కూడా నేను కొత్తే! ఆడవాళ్ళే కొత్త. నాకు మొగవాళ్ళు కొత్త అయినట్లు. నేనతనికి ఇంకో లోకంనించి దిగివొచ్చిన అప్సరసని. అందరి ఆడవాళ్ళవంటి దాన్ని కాదు ఆయనకి. ఆయన నాకు దేవుడికంటే గొప్ప కాదూ? మరి యిన్ని ఆలోచనలుండేవి.

మరి యీయనో! గుమ్మం పరజాలోంచి చూశా. నెరిసిన జుట్టూ, దవడలూ, మెడా, ముడతలూ, చత్వారం కళ్ళూ, పొట్టిగా, లావుగా, యేం ఆనందముంటుంది యీయనతో? ఈయనకి ముచ్చటలన్నీ యిదివరకే తీరాయి. అంతా పాతే. పొడుంకాయా, పొన్నుకర్రా, అల్పాకా కోటూ, లేవూ? అట్లానే నేనూను-మామూలు అయివుంటా. నేను కావలసి కాదు. ఏదో ఒక ఆడపిల్ల కావాలి. అంతే. మంచం పోతే మళ్ళీ మంచం చేయించుకోడూ? నేనని ఇంకెవర్నన్నా పెళ్ళిచేసినా వూరుకుంటాడు. ఏదో ఆడదయితే చాలు మొహమెట్లా వుంటేనేం? పోనీ, నేనని ఇంకెవర్నన్నా చేస్తే ఇంకెవరొప్పుకుంటారు? దౌర్భాగ్యురాల్ని! నాకు తప్పకొచ్చిందిగాని?

అయితే యీ సంబంధం వొదులుకుంటే మళ్ళీ సంబంధం దొరుకుతుందా? అసలు యే మొగుడూ లేకుండా పోతాడేమో? నా ఖర్మ మిట్లా కాలిందిగాని, నా యీడూ పిల్లకెన్నో సంబంధాలొస్తాయి. పార్థసారధే దీనికంతా కారణం. చిన్నప్పుడు మా యిద్దరికీ స్నేహం. నాకు గోషా పెట్టింతరువాత కూడా ఇంట్లోకి అప్పుడప్పుడు వచ్చేవాడు. దాంతో మా ఇద్దరి పేర్లూ వీధిగోడల మీద కెక్కాయి. మా ఇంటిపక్కన మా జ్ఞాతులున్నారు. ఏ సంబంధం మా నాన్న నాకు కష్టపడి తీసుకొచ్చినా, ఈ అక్షరాలు చెరిగాయికాని, వాళ్ళ మనసుల్లో చెరగలేదు. పాపం పార్థసారధిని వాళ్ళ వాళ్ళు చదువుకని యెక్కడికో పంపించేశారు. అదివరకేమీ లేదుగాని, గోడలమీద పేర్లుపడి, అతను వెళ్ళిపోయిన తరవాత నాకతనిమీద ప్రేమ వొచ్చింది. అతని మీద కలలు అనేకం కన్నా, ఆలోచించా. ఇప్పటికీ అతనంటే ఆనంధంగా వుంటుంది. ఈ సంబంధం వొదులుకుంటే, ఇంక నాకు పెళ్ళికాదనుకుంటా. పెళ్ళి కాకుండానే నాన్నా, అమ్మా పోతే వొంటరిగా ఈ ఇంట్లో వుండనా? అప్పుకి ఇల్లు సరి. ఇంక పిన్నిగారి యింటో చేరాలి. దిక్కులేక ఆ పిన్ని దగ్గర చేరడం కంటే వెయ్యేసి యేళ్ళున్న పదిమంది ముసలివాళ్ళని చేసుకోడం నయం.

అంతకీ నేను యీయన్ని పెళ్ళి చేసుకుంటేనేం? పిల్లలు, బంధువులు, సంబంధాలు, సుఖాలు అన్నీ వుంటాయి. ఇంకేం? గౌరవం, ప్రతిష్ఠ, నౌకర్లు అన్నీనీ, లోటేమిటి? ఇక యెటువచ్చీ ముసలివాడనా? దాని వొక్కదానికోసం, ఇన్ని పోగొట్టుకోనా? నాకు కావలసిన

ప్రేమనీ, ఆనందాన్నీ యివ్వవా? వాటికోసం చూస్తే అసలు యేమీ లేకుండాపోతే?

సరే! వొప్పుకుంటా. అంత పెద్దవాణ్ణి చేసుకోడం తెలివయిన పని గాదుగాని, యేం చెయ్యను? పెళ్ళి చేసుకుంటేనే గాని ఆడదానికి గతిలేదు. మరి యితను తప్పితే పెళ్ళి అయే సాధనం లేదు. పెళ్ళి చేసుకోకపోతేనేమో! నా అంతట నేను ఒంటరిగా బతక్కూడదూ, ఇష్టమయినవాడు దొరికిందాకా? మృగాలూ, పక్షులూ, పురుగులూ, మొగాళ్ళూ అందరూ స్వతంత్రంగా బతుకుతారు ఈ మనుష్యుల్లో ఆడదానికి మాత్రం బతకాలంటే పెళ్ళి చేసుకుతీరాలి ఎందుకో?

నిశ్చయించుకున్నా. నాయుడిగారి భార్యని కాబోతున్నా, ఇష్టమొచ్చినట్లు సౌఖ్యపెట్టవొచ్చు దేహాన్ని ఏం? మనసు మాత్రం సౌఖ్యపడకూడదూ? లోకంలో అందరూ ఇంతకంటే యేం సౌఖ్యమనుభవిస్తున్నారు? ఇన్ని సౌఖ్యాలున్నప్పుడు ప్రేమ లేకపోతే మాత్రమేం? యీ పెళ్ళయిన వాళ్ళందరికీ ప్రేమ వుందా? దాని సంగతి మరిచేపోతామేమోలే! ఇప్పుడే మరిచిపోతా అవన్నీ. ఆ ఆశలన్నీ పోవాలి. నా యవ్వన మాధుర్యాన్ని తలపుకన్నా రానీను. అవన్నీ దొంగ కలలు. ఇదే నిజం... యవ్వన సౌఖ్యాలేమిటి? నాలుగేళ్ళుంటాయి. తరవాత పోతాయి. చూసుకోవలసింది ముసలితనంలో శాంతి.

2

పెళ్లయి మూడు నెల్లయింది. నా అంత తెలివి తక్కువ మొద్దు లోకంలో లేదు. ఇంత ఘోరమైన పొరపాటు యెవరూ చెయ్యలా. ఇంతవరకు యేదో సౌఖ్యపడతాననుకున్నా, మొద్దయినా, మొగుడొకండుంటే చాలుననుకున్నా నేను తను పెద్ద గోతిలో నేనే పడ్డా. నేను చేసిన ఈ పొరబాటు ఆడవాళ్ళందరికీ వెయ్యి కంఠాలతో చాటించాలనిపిస్తోంది. నా అరుపు విని వొక్కళ్ళన్నా యిలాంటి నరకంనించి తప్పించుకుంటే చాలు. ఈడు కానివాళ్ళ పెళ్ళి కూడదని తెలిసి కూడా యీ పనిచేశాను. కోర్కె లోకంలో వున్న ప్రేమనంతా అనుభవిద్దామనీ, చేసుకుంది. నాకంటే ముప్పయ్యేళ్ళు పెద్దవాణ్ణి. ఆ కోర్కె పోయిందనుకున్నాను, మరిచిపోగలననుకున్నాను. యెంత పిచ్చిదాన్ని, కొంతమంది నన్నూ, నా హొదాని చూసి వోర్వలేకపోతున్నారు కూడాను.

యెవరితోనూ వొక్కమాట చెప్పలేదు ఈ విషయమై నేను - అమ్మతో కూడా. సిగ్గులేక యేమని చెప్పుకోను? చెప్పుకుంటే మాత్రం యెవరి కర్థమవుతుంది? అర్థమయినా, యెవరేం చేస్తారు? నా పెనిమిటికి తెలీనే తెలీదు. పెళ్ళికి నా ఆత్మ నమ్ముకున్నాను.

మొదట గదిలోకి పంపిన రాత్రి తెల్లారకట్ట మెళుకువ వొచ్చింది. చెవికింది యేదో చప్పుడవుతోంది. చుట్టూ చూశా. నాన్న గదిలో పెద్ద పందిరి పట్టెమంచం మీద, యీ కొత్తాయన పక్కన పడుకొని వున్నా. బయటనించి సన్నగా వెలుతురు లోపల పడుతోంది. దీపం తెలతెలబోతోంది. ఆయన వంక చూశా. లావుగా, పెద్దగా, బొర్ర కనపడుతో

వెల్లకిత్తులగా పడుకుని వున్నారు. మంచం పందిరివేపు నోరు తెరుచుకుని, గురక పెడుతున్నారు, ఆ గురకే నన్ను లేపింది. ముక్కులోంచి వూపిరి పీల్చటంలేదు. గాలిబదులు యేదో నల్లగా కాలవగట్టి, ఆ పొట్టి మీసాల్లోంచి కారుతోంది - ఆ నోరు బాబోయి? కట్టించుకున్న పళ్ళు రాత్రెప్పుడో తీసేశారు. చిగుళ్ళ మొండి తునకలు కనపడుతున్నాయి. చప్పిదవడలు, చొంగ, తలకి చలిటోపి తలిగించారు. ఆ కోతిటోపీలోంచి మొఖం యేం అందంగ కనపడుతోందని! ముద్దులొలికి పోతోంది. ఆ రొమ్ముమీద వెంట్రుకలు పక్కల్ని గుండ్రంగా గొరిగించాడు! చొక్కా తీసేస్తే ఆ వొళ్ళు ముడతలూ ఆ చంకలు, అమ్మోయి! కళ్ళు మూసుకున్నా.

దీన్నా నేను కోరి కోరి చేసుకున్నది? ఇంకా యెంతకాలం బతుకుంది?....

రాత్రి పలహారాలు, తమలపాకుల తొడిమలు, నన్ను వెక్కిరిస్తున్నట్లున్నాయి. ఇదా నా పెళ్ళి? రాత్రి పడుకోబోయే ముందు యింత అసహ్యం వెయ్యలేదు... మెళ్లో చూసుకున్నా, ఆయన కట్టిన బంగారు గొలుసువేపు, నా వొళ్ళు నున్నగా రక్తం చిమ్మి, మెరుస్తోంది. ఆ వొళ్ళు? ఇంక నాకు సౌఖ్యమేమిటి? సంతోషమేమిటి?

చిన్న పెళ్ళాం, నా కొత్త అందం, ఇవి నాయుడుగారికి నవ యవ్వన మిచ్చాయి కొత్తలో వొకవారం. కాని ఆరిపోయే దీప మెంతసేపు వెలుగుతుంది? ఒకసారి భగ్గుమంది. అంతేకాని నాలో వెలుగుకి శాంతియేది? అప్పుడే మొదలయ్యేను నాకు యవ్వనం. మోహం, బలం కావాలి. ఈయన బండీ, మేడా, భోజనం ఇస్తాడు. వీటిల్లో అవి మరచిపోతాననుకున్నాను. కాని ఇవన్నీ వాటిని యెక్కువ చెయ్యటం మొదలుపెట్టాయి. అణచరాని వేదన ప్రారంభించింది. కాని ఆయన్ని చూసి నిరాశలో చచ్చిపోతోంది.

3

ముసలాయన పనులు శ్రద్ధతో చేస్తున్నా, స్వయంగా దగ్గిర కూచుని వొడ్డిస్తా. బట్టలూ, అన్నీ సిద్ధంగా వుంచుతా. ముసలితనంలో ఆయనకి విసుగు వేకండా అన్నీ తయారుగా వుంచుతున్నాను. ఇదంతా చూసి ఆయనకి నా మీద చాలా దయ. అందరితోనూ నా సంగతి గర్వంగా చెప్పుకుంటారు. నేనడిగిందల్లా ఆ రోజే తెచ్చిపెడతారు. యెన్నో కొత్తనగలు చేయించారు. అయితే యేం లాభం? మా నాన్నగారికి డబ్బుంటే వాటినన్నీ చేసేవారు కాదూ? అంతే. ఏం భేదం లేదు. యెందుకీ భోగాలన్నీ? వొక్కరవ్వ గాఢమైన మోహం కోసం, తిండిలేకుండా మాడమంటే మాడతాను.

అయిన పెళ్ళి ఏదో అయిపోయింది? వూరికే దిగులుపడీ, ఎన్నటికీ సంభవించని వాటికోసం ఆశపడీ, వుత్త బాధేకాని ఏం లాభం? అని మనసునీ గుండెనీ రాయిచేసుకుని ఆయన్ని సంతోషపెట్టాలని చూశాను. కాని లాభంలేదు. నా నరాలు పీక్కుపోతున్నాయి. నాకు పిచ్చి ఎత్తేట్టుంది. చివరికి మొగ నౌకర్లని చూసినా నా మనసు నిలవటంలేదు. ఏ

నిమిషాన ఏం పాడుపని చేసేస్తానో అని భయంగా వుంది. నాకేనా ఇట్లా? నా వంటి నిర్భాగ్యుల కందరికీ ఇంతేనా? నేనే దుర్మార్గురాలినా? నా రక్తంలోనే ఈ నీచత్వం వుందా? చచ్చిన వాళ్ళకోసం ఏడిస్తే వొస్తారా? అట్లానే మండిపోయిన యవ్వనం కోసం పెనుగులాడితే ఏమన్నా లాభం వుంటుందా అని యెంత చెప్పుకున్నా, రాత్రింబవళ్ళు ఏం చేస్తున్నా, అదే ధ్యాస అయిపోయింది. చివరికీ ఈగల్నీ, పిచికల్నీ చూసికూడా ఈర్ష్యపడుతోంది. బిగ్గిరిగా అరవాలనీ, గాలిని కావిలించుకోవాలనీ మతి తప్పుతుంది.

నాకీ యింటోంచి పారిపోవాలని వుంది. కాని యెక్కడికి? నాన్న రానీడు, అప్పుకూడా తీరిందా! నాయుడుగారికి కోపం రానీడు. యేమైపోను? ఇవన్నీ వొదిలి పెట్టాలే! వేళకి భోజనం, ఆవు పెరుగూ, మాంసం కూరా, చీనా పట్టుచీరలూ, అగరుసూనా, వెండిగిన్నెలూ, గడియారం గొలుసూ, మాటలేనా? యివన్నీ అనుభవించేటంత అదృష్టం పట్టడం? వీటిని చేతులారా వొదులుకోనా? పట్టుపరుపూ, తెల్లని దుప్పట్లూ మాటలా?

ఈ భోజనంతో రోజురోజూ దిట్టంగా లావెక్కుతున్నాను. తిండీ, పనేమీలేదు. లావుగాక యేం చేస్తాను? ఈ భోజనం వొదులుకోగలనా? కాని నాకిక్కడుండాలని లేదు. పోవడానికి వీలుంటే బావుండును. ఆడపిల్లల్ని నిరాధారంగా మొగుళ్ళమీద పారేసి వూరుకోడం యెంత అన్యాయం? యేం చేసినా తప్పించుకోడమెట్లా? తప్పించుకోకూడదనే వీళ్ళ అభిప్రాయం. తప్పించుకుంటే ఈ ముసలాళ్ళకి చిన్న పెళ్ళాలెట్లా దొరుకుతారు? అందులో ఈ ఘోషా, రోడ్డుమీద యెట్లా నడుస్తారో కూడా మరిచిపోయినాను కదా! ఈ రోడ్డు దాటితే అడివో, కొండలో తెలీదు. ఈ ఏడుపు వుండదుకదా? ఇట్లా బలవంతంగా రెక్కలు కట్టి ఈ ఘోషా పంజరాల్లో పెట్టి మేతకోసం ఈ మొగాళ్ళ కందిస్తారు. వూరికే సంస్కరణాలు మాట్లాడతారు ఈ దేశభక్తులు. స్వతంత్రంగా బతకడానికి వీల్లేదు? మాకు వోట్లుట? ఇంత బతుకు తెరువు లేకేకదూ? యెంత తొందరగా వీలయితే అంత తొందరగా యేవరికో వొకరికి మమ్మల్ని కట్టెయ్యడం?

పిల్లలన్నా వుంటే ఇంత దుర్భరంగా వుండదేమో బతుకు! కాని పిల్లల ఆశలేదని మొదటిరాత్రే తెలిసింది. పెళ్ళిచేసుకుని కూడా గొడ్రాల్ని కావలసిందే ఇట్లాంటి భర్తవుంటే వున్నాడు, పిల్లలుండకూడదు పిల్లల కోసం పరితపిస్తూ ఈమండే కోర్కెతో నా బతుకంతా ఇట్లా వుండవలసిందేనా ఆ పోట్లావుకి దూడవుంది. ఆ కుంటికోడికి ఆరుపిల్లలున్నాయి. మాఇంట్లో పనిచేసే యానాదిదానికి పదిమంది పిల్లలు. బిడ్డ బిడ్డ అని ఆచిన్ని చేతులకోసం, ఆ తడుముకొనే నోరుకోసం, కలవరించే నాకేనా బిడ్డలేనిది. ఇట్లాంటి ముసలి మొగుణ్ణి దగ్గిరన్నా చేరనిస్తాయా ఆ జంతువులు. ఆ జంతువులకంటే అధమమయిందే నా బతుకు! అవి సృష్టి కార్యాన్ని నెరవేరుస్తున్నాయి. కాని నేనో! నీళ్ళ గదిలో నా వొళ్ళు చూసుకుంటా ఎప్పుడూ నా సౌందర్యపు వొంపులూ, ఆ బలం కండలు, లోకాన్ని నవ్వులతో నింపే బిడ్డల తల్లిని కావడానికికదూ నన్ను సృష్టి ఏర్పరచింది, పెంచింది, ఈ అణచలేని కోర్కెనిచ్చింది,

కాని సంఘం, ఈ కులం ఈ వివాహచట్టం, యేరి యేరి ఈ ముసలి నిచ్చాయి. సృష్టి ఆగదు. సంఘం ఆగదు. ఆ కాల్చే కోర్కా ఆగదు. లోలోపల దగ్ధమై నశించేది నేనే. నన్ను తాకడం, నా దగ్గిర నించి పాలు తాగడం, ఎంత ఇష్టంగా వుంటుంది నా పిల్లలికి? మొదటామెకీ బిడ్డలు లేరు. మా ఇద్దరిదీనా తప్పు? పాపం ఆమె కూడా నాకు మల్లేనే బిడ్డల కోసం ఏడ్చి ఏడ్చి అట్లానే పోయింది గావును?

ఆయ్యో చిన్నవాణ్ణే యెవరినన్నా చేసుకుని వుంటే ఎంత బావుండును? చిన్నప్పుడు పార్థసారథితో మాట్లాడినందుకు కాదూ? సంఘం నా మీద నిందలు మోపి, ఈ ముసలాయన తప్ప గతిలేకండా చేసింది? మళ్ళీ పైగా నిన్నెవరు ఈ ముసలాణ్ణి చేసుకోమన్నారని ఎదురు తిరిగి అడిగేదీ వీళ్ళే. నా కర్మంటారు పైపెట్టు. అంతా వీళ్ళు చేసి, స్వర్గ మొస్తుందిలే, చచ్చింతరవాత అని వోదారుస్తారు. ఎందుకా స్వర్గం యాడవను? ఆ స్వర్గం కోసం వీళ్ళందరూ ముసలాళ్ళని కట్టుకోరేం?

4

క్రమంగా మారిపోతున్నాను, నా ప్రేమా, దయా మాయమవుతున్నాయి. కఠినత్వం, చిరాకూ అలవాటవుతున్నాయి. నేనిట్లా బాధపడుతో యింకొకరికి దయ యేం చూపించను? పడుచు మొగుళ్ళున్న వాళ్ళనీ, చక్కని బిడ్డలున్న వాళ్ళనీ, ఎవరిని చూసినా నాకు వొళ్ళు మండిపోతోంది.

ఈ యెండాకాలం ఎంత వేడిగా వుంది! రాత్రులుకూడా ఒకటే ఉక్క. నిద్రరాదు. ఆయన నన్నుకూడా తనతో గదిలోనే పడుకోమంటారు. బయట పడుకుంటే ఎవరన్నా గోడెక్కి నన్ను చూస్తారన్న భయం ఆయనకి. దాబామీద పడుకుంటే పక్క మేడమీద వాళ్ళు చూస్తారన్న భయం ఆయనకి. అంత లావున్న ఆయనకి వుక్కపొయ్యదు గావును? హాయిగా నిద్రపోతారు, అయితే పనిచేసి అలసి ఒస్తారు. అదిగాక నల్లమందు అలవాటని కూడా నాకు అనుమానం. ఆహా! యీల్లాంటి రాత్రులు చెయ్యి చెయ్యిపట్టుకుని యెవరన్నా చిన్నవాడితో ఈ బయట తోటలో తిరుగుతోవుంటే ఎంత బావుంటుంది! ఈ నాయుడుగారు తొమ్మిదింటికే పందిమల్లే పడి గుర్రుకొడతారు. ఒంటిగంట కొట్టినా నాకు నిద్రరాదు. మేలుకుంటే మాత్రం ఈయనతో షికార్లు షికార్లే!

అదిగో? ఆ మూల పక్కమీద పడివుంది మాంస పర్వతం. గుర్రు కొడుతోంది. ఆ గుర్రు వింటేనే నా నరాలు మండిపోతాయి. చేతికేం దొరికితే అది నెత్తిన విసిరెయ్యాలనిపిస్తోంది. చెంబెడు నీళ్ళుపోస్తే ఆ గురక ఆగేట్టు! అంతే, తెల్లవారిందాకా అంతే! ఒకటే నిద్ర. ఇల్లు తగలబడుతన్నా, భూమి బద్దలవుతున్నా మెలుకువ రాదు.... ఎన్నాళ్ళని ఇట్లా సహించి వుండడం? ఇంకా ఎంతకాలం బతుకుతాడో ఈ ముసలాయన? పిల్లలు లేకపోతే పీడాబాయిరి. ఈ శనన్నా ఒదిలితే! ఈ మంచం మీదినించి!.... పాపం,

నా మీద ఇంత దయ చూపిస్తోవుంటే, ఏం చేశారని ఈయన్ని ఈ తిట్లు! ఎంత చెడ్డదాన్నవుతున్నాను? కాని ఈయనిట్లా బతుకుతోనే వుంటే!

చచ్చిపోనా! ధైర్యముంటుందా? అమ్మో? ఇంక జీవనశక్తినీ, మాతృప్రేమనీ, సౌందర్యాన్నీ, ఆ నీళ్ళ కప్పుచెప్పనా?..... ఎందుకు పోయినా ననుకుంటారు? పిచ్చి అంటారు. ఎవరి కన్నా అర్థమవుతుంజా? ఇట్లాంటి బాధపడ్డవారికి తప్పు?

బిడ్డలుంటే ఇంత బాధవుండదు, ఆ ఆశ లేదుగా! పోనీ ఎవరికన్నా కంటే ఎవరున్నారు? ఈ మొహం తప్ప ఇంకోటి కనబడితేనా? తప్పా? పాపమా? ఏం తప్పు? నాదేం తప్పు? ఈయన్ని కనొద్దన్నానా? ఆడదాన్ని. ఇంత బలం, అందం, ఆరోగ్యం, మాతృప్రేమ వున్నదాన్ని. బిడ్డలు కనడం నా జన్మహక్కు కాదూ? సృష్టిలో ఏ ఆడ జంతువన్నా కనకుండా వుంటుందా? ఈయన మూలాన నా హక్కుని నేను ఒదులుకుని ఎందుకు బాధపడాలి. పోనీ! యింకొకరికి నా దేహమిస్తానా అని సందేహించవచ్చు. నాకూ, ఈయనకీ సంబంధం ఏమిటీ? నా భర్త ఇట్లా అయినాడు? నన్ను తల్లినన్నా చెయ్యలేనివాడు, నాకు గర్భాన్ని దానం చెయ్యలేనివాడు నా భర్తేమిటి? ప్రేమాలేదూ? బిడ్డలూ లేరు? ప్రేమించడానికి భర్తాలేక, బిడ్డలూలేక ఎందుకు బతకడం? ఈయన్నే ప్రేమించాలంటారు. దైవంగా చూచుకోవాలిట! ఎవరో ఆ మాట పుట్టించింది? ఎవరో ఎందుకూ పనికిరాని ముసలి మొగుడే! ఇదిగో ఈ గురకపెట్టే. పొడుం నీళ్ళు కారే, పళ్ళు లేని ఈ బోశాయిన్ని చూసి, వీడేం దైవమంటే! వాళ్ళ నిజం దైవాలు ఇట్లానే వుంటారుగావును? దైవంగా చూసుకోవాలిట! ఆ మూల గుళ్ళోవున్న శిల ఎంత దైవమో! ఈయనా అంతే. ఇద్దరూ వున్నారు లావుగా అవతారాలు. ఎందుకు?.... నాకు చిన్నవాడే భర్త అయితేనా? దైవమా, దైవాతి దైవాన్ని చేసుకునేదాన్ని కాదూ? ఆ కాళ్ళని కళ్ళ కద్దుకుని, నా జుట్టుతో పాదాలని తుడిచేదాన్ని. అంత అదృష్టమే వుంటే ఇంకేం కావాలి? పెళ్ళి చేసుకోవడమే దైవాన్ని పెళ్ళి చేసుకోవాలి గాని, ఈ ముసలి తొక్కుని దైవం చేసుకోడమెట్లా? ఈయన్ని దైవమన్న తరవాత నిజమైన దైవాన్ని చూసినా, పరమ అహాస్యం పడుతుంది.

ప్రతిరోజూ రాత్రీ యింతే, తొమ్మిదింటికల్లా అందరూ వెళ్ళిపోతారు. మేమిద్దరమే ఇంటికల్లా. ఆయన నిద్రపోగానే ఈ వరండాలో బయట ఇటూ అటూ తిరుగుతోవుంటా నా ఉద్రేకాలతో బాధపుడుతో....

5

నిన్న రాత్రి తమాషా అయింది. నేను కలలోనన్నా అనుకోలా, నా కంత అదృష్టమొస్తుందని. విచ్చిన బొడ్డు మల్లెల వాసనవేస్తోంది. పైరు గాలి తిరిగింది. హృదయారాటం ఎక్కువయింది.... నా వెనక ఎవరో నుంచున్నారు చీకట్లో భయం వేసింది.

"నాన్నమ్మా!"

కలలో జరిగిన సంగతేదో మళ్ళీ జ్ఞాపకమొచ్చినట్లుంది.

"పార్థసారథీ!"

వుక్కవల్ల రెవికన్నా వేసుకోలేదు. నన్ను ఇనపకమ్ములవంటి చేతులతో బిగించి, ముద్దు పెట్టుకున్నాడు. ఆహా! యెన్నేళ్ళమట్టి కలలు కంటున్నా అట్లాంటి ముద్దులకోసం? ఏమేమిటో గరాబపు మాటలన్నాడు... ఇంక నాకేమక్కర్లేదనిపించింది లోకంలో. జన్మమంతా ప్రేమలేకుండా గడపవలసివచ్చినా దిగులులేదు. అనుభవించాను. నాశనములేని ఆ నిమిషాన్ని, సంఘం, నీతీ, పతివ్రతలూ, నాయుడుగారూ, ఎవ్వరూ, ఈ నిమిషాన్ని నా దగ్గిర్నించి లాక్కోలేరు కదా?.... అరిటి తోటలోకి తీసికెళ్ళా, చివరికి నా చిన్ని ప్రియుడితో తోటలో చెయ్యీ చెయ్యీ కలిపి నడిచాను. నా కలలన్నీ నిజమైనాయి. ఆ ముద్దులతో నా ముసలితనమంతా పోయింది. ఆ కోపం ముడతలు కరిగిపోయినాయి. తోటలో గచ్చు అరుగు మీద నా పార్థసారథి చేతులమధ్య పడుకున్నాను ముద్దులతో అలిసిపోయి. అట్లానే పడుకుని నా చెవులో తన సంగతంతా చెప్పాడు. ఇంటరుమీడియెటు పరీక్ష తప్పి కలకత్తా వెళ్లాడు. అక్కడ చదువుతో నాన్ కో ఆపరేషన్ చేసి, ఇంటికి వొచ్చాడు రాగానే నా కోసం వెతికాడు. ఇన్నాళ్ళూ నన్ను మరిచిపోనేలేదట. నాకు పెళ్ళయిందని తెలీగానే గుండెల్లో రాయిపడ్డది. బతుకుమీద ఆశేపోయింది. ఎందుకోగాని నేను తనని మరిచిపోలేదనీ, ఈ ముసలాయనతో సౌఖ్యంగా వుండననీ, తనని చూడగానే ప్రేమిస్తానని నమ్మకం పుట్టింది. వారంనించి నా ఇల్లు కనిపెట్టి వున్నాడు, రెండు రాత్రులు వరసగా నేనిట్టా తిరగడం చూశాడు. ఈవాళ ధైర్యం చేసి గోడదూకి ఒచ్చాడు.... నేను యెప్పటికీ తనదాన్నే నన్నాడు. ప్రేమవుంటే ఈ పెళ్ళి అడ్డమా! తనిట్లా కలుసుకోడం తప్పేకాదని రూఢిపరిచాడు. అట్లా సమాధానం చెబుతోవుంటే నాకెంతో బావుంది.

6

ప్రతిరోజూ రాత్రి వొస్తున్నాడు. చీకట్లో ఇద్దరం కలుసుకుంటాము. ముందు సంగతి యేమన్నా కానీ, ఇప్పటికి ఆనందంగా వున్నాం. మా కంతేచాలు.... నేనూ చాలా టక్కులు నేర్చుకుంటున్నాను. ముందు ఆయన పక్కన నిద్రపోయినట్టే పడుకుంటా పైగా గురకవల్ల నాకు నిద్రపట్టటం లేదని ఆయనతో చెప్పా. ఒకవేళ ఆయన మెలుకువ వొచ్చి నేను కనబడక యెక్కడికి వెళ్ళావని అడిగినా, నిద్రపట్టక వరండాలోకి వెళ్ళానన్చొచ్చు. అట్లా వెడుతో వుంటానని కూడా అన్నా. ఆయన అక్కడ వెతికితే తోటలోకి వెళ్ళానంటా. కాని ఆయన అసలు లేవరుగా? భయమేం లేదు. మోసం చెయ్యడమెట్లానో ప్రేమ నేర్పుతోంది నాకు. చాలామంది ఆడవాళ్ళకి ప్రేమ నేర్పుతుంది మోసమంతా. అయినా

మోసమేమిటి? అసలు ఈ ముసలాయనకీ నాకు సంబంధమేమిటి? యెప్పుడూ చిన్నప్పట్నించి నా ప్రేమంతా పార్థసారథి మీదనే అయ్యేను.

7

నిన్న రాత్రి నేను వెళ్ళేటప్పటికే తోటలో వున్నాడు పార్థసారథి. తోటలోంచి గడ్డివాము దొడ్డిలోకి తీసుకెళ్ళా. జనపకట్టెలు తియ్యని వాసన వేస్తున్నాయి. వాటి మధ్య నుంచున్నాము. లోకాన్నే మరిచిపోయినాం. పార్థసారథి గడ్డివాము మీదకెక్కి నాకు చెయ్యందిచ్చాడు. ఇద్దరం చుట్ట చుట్టుకుని దానిమీద పడ్డాం. కింద మెత్తని కొత్తగడ్డి. పైన నిర్మలమైన ఆకాశం. మమ్మల్ని మెల్లిగా కదిలిస్తున్న యెండాకాలపు రాత్రి గాలి! యింక యేం కావాలి! ఆకాశం తప్ప యింకేం కనపట్టం లేదు. ఆ నక్షత్రాల మధ్యవున్నట్టే వుంది. నల్లని చీకటి కప్పేసింది మా యిద్దరినీ యెవరూ చూడకుండా. ఆ మహానక్షత్ర మండలములో భూమీ, సంసారం, పెళ్ళీ, నీతీ అన్నీ మాయమైనాయి. అంతెత్తునించి ఇవేం కనపడతాయి? మా గాఢమైన ప్రేమ ఆ కాంతికంటే వెలుగయింది. కొట్టుకునే మా హృదయాలు, ఆ నక్షత్రాలు కంటే గంభీరమైనవి. ఆ మహానిర్జీవమైన లోకానికంతా మేమిద్దరమే. హృదయం హృదయానికెదురు కొట్టుకుంది. రాత్రి జీవన నాదాలతో కొట్టుకుంటోంది. నేను నాయిడుగారి భార్యని కాదు అప్పుడు. నాన్నమ్మని కాదు. స్త్రీని. లోకంలో వున్న ప్రేమశక్తులన్నిటిలోనూ వొకటయి నా ప్రియుడితో మహా ఆకాశంలో విహారం సలిపే స్త్రీ శక్తిని.... యింకా దగ్గిరిగా నా యింద్రియాలు జ్ఞానం తప్పేట్లు, యింకా దగ్గిరిగా చేర్చుకున్నాడు. ఆహా! యెంత శాంతి వొచ్చింది నాకా రాత్రి!

నేను బతికిన కాలమంతా ఆ రాత్రి కోసం బతికాను. నా ముసలితనం, చీదర్గా, విచారం అన్నీ వొదిలిపోయినాయి ఆ రాత్రితో! ఆ మహా ప్రేమలో పవిత్రమయింది నా దేహం. మానవులకి కూడా యింత సౌఖ్యమంటుందా ఈ లోకంలో! అనిపించింది. ఇప్పటికీ నా అందం వుపయోగించింది. ఇంకొకరి కానందం ఇచ్చింది. నాకు మహా ఆనందాన్ని తీసుకొచ్చింది. ఆ ముసలాయనకి నేనైతేనేం యెవరైతేనేం? కాని నా పార్థసారథి నా కోసమే వొచ్చాడు. నేనే కావాలి అతనికి - నా అందమే కావాలి...

... చీకట్లో కూడా పార్థ కళ్ళు ఆనందంతో మిణుగురు పురుగుల్లాగు మెరుస్తో కనపడ్డాయి. చేతులు చేతులు పెనవేసి నిద్రపోయినాము. మధురమైన నిద్ర మా ఇద్దరి కళ్ళనీ కలిపి ముద్దు పెట్టుకోడానికి వొచ్చిన నిద్ర... తూర్పునించి తెల్లనికాంతి వొచ్చి లేపింది. తెల్లారకట్టే కోయిల లెమ్మని కూసింది. వొద్దని చల్లని పైరుగాలి వీచింది. కష్టంమీద లేచి వెళ్ళిపోయినాము. ఇంట్లోకి వెళ్ళడం కైదులాగుంది. ఇంట్లో యేది చూసినా అహస్యమే...

... కోయిలెందుకు అంత చక్కగా అరిచిందో తెలిసింది నాకు. ఆకాశంవేపు చూస్తో చెట్టు మీద గూట్లో నాకు మల్లే ప్రేమననుభవించింది గనకనే ఆ సంతోషం....

8

అందరూ ఇట్లాంటి యెండలెప్పుడూ చూడలేదంటున్నారు. వాన కురవదేమంటారు. కాని నాకు మాత్రం ఈ వేడి చాలా బావుంది. వానవొద్దు. గడ్డిమేటిమీద పడుకోడానికి వీలుండదు. పగలెంత వేడయితేనేం రాత్రట్లాంటి గాలి వొచ్చేటప్పుడు?... మనుష్యులు రాత్రులెందుకు నిద్దరపోతారో? ఇప్పుడు తెలుస్తోంది నాకు రాత్రుల అందం. నా నిద్రంతా పగలే. ఈ వేడి వల్ల నిద్దరపోతున్నా ననుకుంటున్నాడీయన.

నేను చేసేది నీతి కాదంటుంది పుణ్యలోకమంతా. కాని ఆ పిచ్చి అభిప్రాయాలూ, మూఢత్వం వొదిలేశా. నక్షత్రాలన్నాయి నేను చేసేది తప్పుకాదని. ఈ ప్రజలో లెఖ్ఖా నాకు! సప్త మహాఋషులు చాశారు నేననుభవించే మహా సౌఖ్యాన్ని వాళ్ళు తప్పు లేదన్నారు. నాకింకేం భయం? మహాపతివ్రత అరుంధతి నన్నర్థం చేసుకుంది. ఇంత శాంతినీ - సౌఖ్యాన్నీ ఇస్తున్న ఈ ప్రేమ దుర్నీతా? ఆ వుక్కపోసే గదిలో, చెమటలో, ఆ మహా మాంసఖండాన్ని కావిలించుకోడం నీతా? కావిలించుకున్నా అది కదలదుగా? ఆ కదలకపోవడం, కదలడానికి శక్తి లేకపోవడం, శక్తిలేదని తెలిసి కూడా పెళ్ళి చేసుకోవడం, పెళ్ళి చేసుకున్నా, కదలకండా నన్ను కూడా ఆ గదిలో కావిలించుకు పడుకోమనడం పాపం కాదూ? పాపం కాదన్నవాళ్ళు ఒక రాత్రంతా ఆయన్ని కావిలించుకుని పడుకోండి తెలుస్తుంది.... నా హృదయం సంగీతాలు పాడుతోంది. నా ప్రతినాడీ ఆనందంతో తాళం వేస్తోంది. దీన్ని వొదులు కుంటానా? మీరు దుర్నీతి అన్నారని భయపడినా స్వర్గాన్ని నేను వదులుకుంటానా? యేం చాతగాకా, భయపడి యేడ్చేవాళ్ళ దగ్గిరికి పొండి, ఈ నీతి అధికారాలు చలాయించడానికి, నాతో కలిసి నక్షత్ర మండలం అందుకున్న నా పార్థసారధి దాన్ని నేను. మీకు అర్థం కాకపోతే యాడవండి. మేమేగదా నీతిపరులమని కులకండి. ప్రేమకి బదులు లోకంలో ఇంకేమన్నా సంపాయింగలరా? తక్కువవాటి కోసం ప్రేమని వొదులుకునేవాళ్ళని చూస్తే నాకు దిగులేస్తుంది. బంగారాన్ని వొదిలి, నీతి రాళ్ళతో నింపుకుంటున్నారు. మీ జీవితాలని... మా ఇంటికి నన్ను చూడవొచ్చిన వాళ్ళందరూ నా కళ్ళల్లో, మాటల్లో, నడకలో పొంగే ఈ సంతోషాన్ని చూసి ఆశ్చర్య పడుతున్నారు. నా హృదయంలో దాచుకున్న ఈ అమృతం సంగతి వీళ్ళకేం తెలుసు? నాకు దొరికిన ఈ అమూల్యమైన నిధి సంగతి లోకానికి వెల్లడి చెయ్యాలనిపిస్తోంది. లోపల్నించి అలలమల్లే పొంగివొస్తోంది ఆనందం. యెట్లా దాచుకోను? యెంత హాయి! ఈ జీవనమెంత అందమయింది.

9

దేవతలు నా మీద ఆశీర్వచనాలు గుమ్మరించారు. ఈ ప్రపంచ గాన శ్రావ్యము గింగురుమంటోంది చెవుల్లో. ఈ కాంతి అంతా నా దేహంలో ప్రవేశించి ధన్యురాల

నయినాను. నాలో కొత్త జీవమొకటి కదిలింది. తల్లిని కాబోతున్నాను. ఎందుకా నా దేహం రోజురోజా ఇంత అందంగా కనబడుతోందనుకున్నా, తల్లినైతే ఆ చిన్న లేత గులాబి చేతులు నా రొమ్ముల మీద వేసి, పాలు కుడుచుకుంటూవుంటే! ఓహో ఎందుకు నాకింత అదృష్టం! యేం చేశాను? యేదో చాలా పుణ్యం చేశాను. ఇంకేముంది? నా పార్థకి నా దేహం, నా సౌందర్యమిచ్చి సంతోష పట్టడమే నేను చేసిన మహాపుణ్యం. పాపమా! పాపమైతే ఈ మహాకరుణ యీశ్వరుడు నామీద చూపిస్తాడా? నాకీ భూలోకంమీదే స్వర్గమిచ్చాడు. ఇంతకన్న స్వర్గం నాకింకేముంది? అరుంధతే నిన్నిట్లా ఆశీర్వదించింది.... పాపమా! నా బిడ్డ పుట్టడం పాపమన్న వాళ్ళు నాశనమవుతారు. వాళ్ళ వోర్వలేనితనం వాళ్లకే తగుల్తుంది. బిడ్డల్లేక, ప్రేమలేక, అట్లానే కుళ్ళి, వొంటరినై, ముసలిదాన్నై వరుడనై, యెండి, యేడుస్తో, చస్తే మీ కళ్ళు చల్లాగా వుంటాయా, పతివ్రతా తల్లులారా! మీరందరూ హాయిగా గంపెడు పిల్లల్తో ప్రతిరోజా కాపరాలు చెయ్యడమేం, నేనిట్లా ముసలి మొగుటుతో పడి చావడమేం? నా కర్మమా? నేనిట్లా ఆనందమనుభవిస్తోవుంటే చూడలేక, వుక్రోషంతో పాపమని నన్ను నరకంలో తొయ్యాలని చూడడం, మీ ఖర్మం! మీదే ఖర్మం నాది కాదు. నాతో మాట్లాడ్డం మానేస్తారు. నన్ను వెలేస్తారు, ఇంట్లోంచి వెళ్ళకొట్టిస్తారు. కాని నే ననుభవించిన ఆనందాన్ని లాక్కోలేరు గదా! నా బిడ్డని నా చేతుల్లోకి రాకండా చెయ్యలేరు గదా! అంతే నాక్కావలిసింది. ఇంక మీరేమన్నా చేసుకోండి. నాకు లక్ష్యం లేదు.

నేనూ అతను కలిసి మహదానందంలో సృష్టించిన ఆ చిన్ని జీవాన్నీ, నా వెముకలోంచి బయటికి వొచ్చిన నా చిన్ని కూనని, నా మాంసములోంచి వొచ్చిన ఆ చిన్న శరీరాన్ని యెత్తుకుంటా, యీ చేతుల్లో నేను తప్ప గతిలేనిదాన్ని, భద్రంగా కాపాడతా, పోషిస్తా. నన్ను 'అమ్మా' అంటే యీ చెవులతో వింటా. ఆ మాట అనడానికి నా చిన్నముండ చేసే ప్రయత్నాలు చూసి పరవశమైపోతా. పార్థమీద నాకు మరీ ప్రేమ ఎక్కువయింది యిప్పణ్ణించి. ఈవాళ రాత్రి యీ సంగతి చెపుతా, యామంటాడో! యింక నన్ను వొదిలెయ్యాలన్నా వొదిలేసి పోగలడా?....

10

రాత్రి వెళ్ళేటిప్పటికే గడ్డి అంతా సర్ది మెత్తగా మాకు పక్క తయారుచేసి వుంచాడు. దానిమీద నక్షత్రాల కాంతిలో అతని చేతుల్లో అతని వేపు తిరిగి పడుకుని చెప్పాను. ఆవేశంతో నా జబ్బ గట్టిగా పట్టుకున్న మచ్చ నల్లగా యింకా కనబడుతోంది. దాన్ని చూచుకున్న కొద్దీ నాకిష్టమెక్కువవుతోంది. రాత్రి నిశ్శబ్దం. నేను చెప్పే రహస్యం వినడానికి, సృష్టే ఆగి అక్కడ నుంచున్నట్లుంది. నా జట్టుని తన చేత్తో పైకి దువ్వి, నా గడ్డం చేత్తో పట్టుకుని, నా కళ్ళల్లోంచి లోపలికి, లోపలికి నా ఆత్మ లోపలికి చూసినట్లు చూశాడు. నా జుట్టులో తన మొహం దాచేసి - "నాన్నా నిజమేనా?" అన్నాడు. అతని మోహ బలమంతా నా మీద విరుచుకు పడ్డది, పెద్ద తుఫానులాగు. నన్ను నలిపేశాడు తన చేతుల్లో

రొమ్ముకదుముకుని, నా బిడ్డ తండ్రి. నా లోపలి జీవితానికి జీవమిచ్చినవాడు. అతని దాన్ని కాకండా, లోకమంతా కలిసినా చెయ్యలేరు కదా! నా పొరపాటుకి జాలిపడి, నా వొంటరితనానికి, నా ప్రేమలేని జీవాన్ని చూసి కనికరించి నాకు యీశ్వరుడిచ్చిన పార్థ! అతన్ని వొదులుతానా? నా బిడ్డ తండ్రి కాకండా యెవరూ చెయ్యలేరు కదా మమ్మల్ని విడతీసినా!

పార్థ నన్ను తనతో వొచ్చెయ్యమన్నాడు. యీ యింటోంచి. ఈ మధ్యాహ్నం యీ నడవలో వొంటరిగా కూచుని ఆలోచిస్తున్నా, వెళ్ళనా వొద్దా అని. ఇన్ని సౌఖ్యాలు వొదలాలే. ఈ చీరలూ, ఈ గదులూ యివన్నీ వదిలేసి, చిరుగు చీరెలు కట్టుకుని, యెక్కడో దుమ్ముకొట్టి తిరుగుతూవుంటే పార్థసారథికి యిప్పటిమల్లే ప్రేమ వుంటుందా? ఏదో ఒకటి వేళకు దొరికింది తింటో వున్నప్పుడు తిని, లేనప్పుడు పస్తు పడుకుని నేను బతగ్గలనా? అప్పుడు పార్థకి యింత అందంగా కనపడతానా? అందంగా కనపడకపోతే నా మీద యిష్టమిట్లా వుంటుందా అతనికి?

కాని యీ ముసలాయన్ని చూసినకొద్దీ కోపమెక్కువవుతోంది. పార్థసారథి నా జీవితంలోకి వొచ్చినా, యింకా నా భర్తనే అంటాడీయన. నిద్రపొయ్యేముందు ఆ పెద్ద మంచంలో పడుకుని, నా మీద చేతులేస్తాడు. తనని చూసి నేను భ్రమసిపోతున్నాననే గావును ఆయన వుద్దేశ్యం! - పాపం యెంత ప్రేమ ఈ ముసలాయనకి నా మీద. యిట్లా తిడుతున్నా గాని, అంత పిసినారీ, నేనేమడిగినా కాదనకుండా తెచ్చిస్తాడు. ఆయన్నేడిపించడం యేం కృతజ్ఞత? ... ఆయన మా మామగారై వుంటే యెంత బావుండేది? అడిగిందల్లా ఇట్లా నాకు ప్రేమతో ఇస్తో ఆ గడ్డివాము మాకు వొదిలేసి, తనొక్కడూ ఆ మంచం మీద పడివుంటే? అట్లా కాకండా నా మీద చేతులెయ్యాలని చూస్తాడు? ... నాకు కొడుకు పుడితే తన కొడుకే అంటాడు గావును! అందరూ ఈయన కొడుకే అంటారు నా పార్థ కొడుకుని. నేనదెట్లా భరిస్తా? పైగా పోలికలు చూస్తారు... చెప్పనా ఈయనతో కడుపుతున్నానని? మరి చెప్పి తీరాలి యెప్పుడో త్వరలోనే? పిచ్చివెధవ చాలా సంతోషిస్తాడు. తండ్రి అయ్యేటంత హోదా తనకే కదా కలిగిందని పొంగిపోతాడు. నన్నింక కాలు కింద పెట్టనీడు. కొండమీది కోతికన్నా కావాలంటే తెచ్చిపెడతాడు... అయినా ఆయనతో వుండడం నాకిష్టంలా. ఇక్కణ్ణించి వెళ్ళడమూ యిష్టంలా. ఈయన పోతే బావుండును. ఇంకా యెన్నాళ్ళు బతుకుతాడో! ఎన్నటికీ చావకండా వరం పొందిన వాళ్ళలో ఈ ముసలాళ్ళు మొదలు... అయ్యోపాపం! ఈయన్ని చావాలని కోరుకుంటానేం? ఎంత చెడ్డదాన్నవుతున్నా! ఈయనంత వుపకారం చేసిన వాళ్ళు నాకింకెవరూ లేరు. ఈయనే లేకపోతే ఇట్లా మర్యాదగా పార్థసారధికి బిడ్డని కనడానికి వీలెల్లా వుండేది?

పార్థసారధితో వెళ్ళిపోనా? ఈ కొత్త ప్రేమ పోయింతరవాత, యెందుకు వచ్చేశానా అని దిగులేస్తుందేమో? ఈ సౌఖ్యాలూ, ప్రేమా రెండూ వుంచుకునే పద్ధతిలేదూ? మనసంతా

వొకరికిచ్చి, దేహం యింకొకర్ని తాకనియ్యడమంత నరకం ఇంకేమీ లేదు... ఈ సౌఖ్యాలన్నీ కావాలనడం కూడా పార్థసారధికి అందంగా కనపడాలనే... పార్థ వూపిరాడకుండా అదుముతో 'వొస్తావా? రావా?' అంటే రానని యెట్లా అనను?' కాని ఇంకేవిధం లేదూ, వెళ్ళకుండా?

11

పార్థసారధికి భయం పోతోంది. నిన్న నేను వేళకి తోటలో తనకోసం వుండకపోతే ఇంట్లోకి వచ్చాడు. ఈసారి గదిలోకి వచ్చి లాక్కెడతానన్నాడు. తన దగ్గిరికి నేను వొచ్చేముందు ఆ తోటలో నుంచుని ఆ నిమిషం ఆ ముసలాయన నన్నేం చేస్తున్నాడో అని కోపంతో వొళ్ళు మరచిపోతాడు. ఇంక ఆ వెర్రి యెక్కువయిందంటే యెప్పుడో మా గదిలోకి వొచ్చేసి ఈయనతో నాకోసం పోట్లాడుతాడు. మరి నేను మాత్రమేం చెయ్యను? ఒక్కొక్కరోజు ఈయన పదకొండింటిదాకా నిద్రపోరు. పార్థ తోటలోనించి మమ్మల్ని చూడకండా కిటికీలన్నీ వేశేస్తా. దీపం తగ్గిస్తా "నీకు కూడా సిగ్గూ, జాగర్తా వొచ్చేయ్? పెద్దదానివవుతున్నావని సంతోషిస్తారు.... నిన్న రాత్రి మరీ బలవంతం చేశాడు. పార్థ తనతో వచ్చేసి తీరాలని. రాకపోతే వొప్పుకోనన్నాడు. కాని నా సందేహాలతనితో యెల్లా చెప్పను? అతని ప్రేమమీద నాకు సందేహమని చెప్పడమెల్లా? యెప్పుడో వొకరాత్రి మళ్ళా నే నింట్లోకి పోకండా వూళ్లోకి లాక్కెడతాట్ట. ప్రేమ ఇంత గొప్పదనీ, ప్రేమ లేకుండా బతకలేననీ తెలిసికూడా ఇంకా ఎందుకు సందేహిస్తానో తెలీదు. ఏదో భయంగా వుంది. నా మర్యాదా, ప్రతిష్టా, కులం వాళ్ళతో పొత్తూ పోతాయని భయమేమో? ఇంత పిరికిదాన్నేం?

ఈయనికి తెలిసింది. ఇంక ఆయన సంతోషానికి మేరలేదు. ఆ వెర్రి సంబరం చూస్తే నా కసహ్యం వేస్తోంది. ఇంత తెలివితక్కువ వాళ్ళు కూడా వున్నారు లోకంలో. ఇప్పుడు నాకేం కావాలన్నా యిస్తాడు. యేం చెయ్యమన్నా చేస్తాడు. ఈయన వెర్రితనం చూసి దిగులుకూడా పుడుతుంది. మా ఇంటికి నన్ను చూడ్డానికి వొచ్చిన సూర్యనారాయణగారి ఆడవాళ్ళు నా సంగతి గుర్తుపట్టి ఆయనతో చెబితో ఆ సూర్యనారాయణగారు యీయన్నడిగారుట. నిజమేనా? అని నన్నడిగారీయన. యేమనను? "నాతో యెందుకు చెప్పలా? అంత సిగ్గా" అని బుగ్గ పట్టుకున్నాడు. నాన్న పట్టుకున్నట్టే. పార్థతో చెపితే జరిగిన సంగతి జ్ఞాపకమొచ్చింది.

ఇంటి చుట్టూ తిరిగి నేను వొదలబోయే ఈ మంచి వొస్తువులన్నీ చూసుకుంటున్నా. యీ నిలువుటద్దం చూస్తే నాకెంతో ఇష్టం. దాన్ని తీసుకెళ్ళడానికి వీలుందేమో యీయన్ని అడగనా? నవ్వొస్తుంది. యేం వెర్రి వూహలు పుడుతున్నాయి. యీ నగలన్నా రెండు తీసికెళ్ళకండా వుండగలనా? యీ పలకసర్లూ, అడ్డిగా నా మెళ్లోంచి తీసేటప్పుడు యేడుపు రాదూ? కాని పార్థ ఒక్క నగ కూడా తీసుకురావడానికి వీల్లేదంటున్నాడు.

12

సంగతులు నాకనుకూలంగా తటస్థిస్తున్నాయి. ఆయన వూరికెళ్ళాడు. వొక్కత్తెనీ

వొదిలి వెళ్ళాలే అని సంకోచించాడు. ఒకవేళ చివరికి వెళ్ళరేమోనని భయమేసింది. మళ్లా తొందరగానే వొస్తాలే అని వొదార్చారు. అంత గుడ్డిమనిషేం? నా మొహంలో సంతోషం కనపడలేదూ? నేనూ వేషాలేశాను. తొందరగా రమ్మని బతిమాలుకున్నాను.

ఆ రాత్రి పార్థని యింట్లోకి రమ్మంటే రాలేదు. నిన్న రాత్రి కూడా వెడదామా వొద్దా అని యింకా అనుమానిస్తూనే వున్నా. "నన్ను నమ్ము, నా మీద విశ్వాస ముంచు. నీకేం కష్టం కలిగనీను. రమ్మ"న్నాడు. కాని యింటోకి వొచ్చి పార్థసారధి ఈ వెండిసామానులూ, భోజనం, మంచం అవీ చూస్తే, ఇవన్నీ వొదులుకుని రమ్మంటాడా అప్పుడుకూడా, అని సందేహంగా వుంది. అటువంటివన్నీ తనకోసం వొదులుకు వొస్తున్నానన్నా తెలుస్తుంది. పోనీ తన బిడ్డకి ఇవన్నీ వుండాలనన్నా అనుకోడూ తను? నిన్న రాత్రి యింక యివాళ తనతో రాకపోతే వెళ్ళిపోతానన్నాడు.

"నన్నొదిలి పెడతావూ? నీకు చాతనవుతుందీ? యేమ్మాటల్లే" అన్నాను.

"చూసుకో. అంత చాతగానివాణ్ణమకున్నావా? అతనిదానివన్నా. నాదాని వన్నా కావాలి నువ్వు. ఇంక నేనాగను. ఆ ముసలాయన్ని పాపం ఇల్లా మోసం చెయ్యడం నాకసహ్యమేస్తోంది. ఇంక భరించలేను, నీ ఇష్టం" అని కఠినంగా అన్నాడు.

అట్లానే కదలకుండా అతని చేతుల్లో పడుకున్నాను. తెల్లని వెన్నెల ఇట్లా నన్ను బలవంతం చేస్తున్నందుకు నాకు సంతోషంగానే వుంది. నా మీద యింత ప్రేమ గనకే, నన్నంత బలవంతం చేశాడు. నన్ను కావలించుకున్న ఆ గట్టి చేతులు వొణికాయి. నిజంగా నన్ను వొదిలేసి వెళ్ళిపోతాడేమోననే భయంతో నేనూ వొణికాను. పార్థనెట్లా వదులుకోగలను? గట్టిగా పట్టుకున్నాడు నన్ను. నా గర్భంలో బిడ్డ కదిలింది. మా బిడ్డ.... మా ఇద్దరి బిడ్డ.... మ ఇద్దరి మధ్యా కదిలింది. అతను మళ్ళీ వొణికాడు. అతనికీ తగిలింది కావును. ఆ అద్భుతమైన విషయంలో కాలమే ఆగిపోయింది. మా అనురాగం కోసం, తన తండ్రికోసం ఆ బిడ్డతనే మాట్లాడినట్లుంది. నిశ్చయించుకున్నాను. భూములు, ఐశ్వర్యం, నగలూ, సౌఖ్యం, మర్యాద, నీతి, ఇవన్నీ, నాకూ, నా బిడ్డ తండ్రికీ మధ్య రానిస్తానా? తండ్రీ, తల్లీ, బిడ్డా, ఇంకేం కావాలి? నా చెయ్యిని అతని మెడచుట్టు వేశాను.

"వొస్తా".

13

జరిగిన గోల, అవమానం, దుఃఖం, తలుచుకుంటే ఆ పదిహేను రోజులూ యెట్లా బతికానా అనిపిస్తుంది. రైలులోంచి దిగకముందే నన్నూ పార్థని అరెస్టు చేసి మా ఊరు మళ్ళీ తీసికెళ్ళారు. ఇంక పోలీసు, కోర్టు విచారణ, ఎన్నో అడావిళ్లు. నా గోషా గీషా అంతా యెగిరిపోయింది. గుంపులు గుంపులు వచ్చి నన్ను చూసేవాళ్ళే! పోలీసు వాళ్ళు నన్ను ఆయనతో ఇంటికి పొమ్మన్నారు. నన్ను చంపినా నేను వెళ్ళనన్నాను. లాక్కెళ్ళి

పడేస్తామన్నారు. పడెయ్యగానే మళ్ళీ పార్థ దగ్గిరికి పరుగెత్తుతానన్నాను. నాకు అప్పుడు అంత ధైర్యం యెట్లా వొచ్చిందో తెలీదు. యెన్నడూ గుమ్మందాటి మొగవాడి మొహం యెరగనిదానికి! అందుకేనేమో అంత మొండితనం, మొగాళ్ళతో మాట్లాడేవాళ్ళకి సిగ్గు చాతనవుతుంది. గోషావాళ్ళు ఒకసారి బయటపడ్డారా సిగ్గూ, భయమూ అలవాటు లేకపోవడం చేత వాళ్ళ తెగింపు యెవరికీ వుండదు. నన్ను కూడా పార్థతో కైదులో పెట్టారు. ప్లీడర్లూ, విచారణ యేమేమిటో కలలోమల్లే జరిగిపోయినాయి. కాని యామైనా సరే పార్థని వదలననీ, పార్థ నన్ను వదలడనీ నిశ్చయమేర్పడ్డది. ఏ విచారణలైతే నాకేం? ఒకరోజు ఇద్దరినీ కచేరిలో నుంచోపెట్టారు. ఆ ముసలాయన కూడా వున్నాడు. ఆయన వంకన్నా చూడలేదు నేను. ఆ మాజిస్ట్రేటు పార్థకి ఒక అరసంవత్సరం కైదు వేశాడు. నా కళ్ళు తిరిగాయి. వొణుకు పుట్టింది. ఏదో ధైర్యం వచ్చి.

"మరి నాకో?" అని అరిచాను.

మాజిస్ట్రేటు తలయెత్తి నావంక చూసి వూరుకున్నాడు, ఇంకో ఆయన యెవరో "నువ్విట్లాంటి బుద్ధి తక్కువ పనులు చెయ్యక పెనిమిటితో సలక్షణంగా కాపరముండు" అన్నాడు.

నా పార్థకి నన్ను కావిలించుకున్నందుకు కైదా? నాకు ముసలాయనతో కైదా?

"నాకు కూడా అతడితో కైదు వెయ్యండి, నేనూ అదే తప్పిదం చేశాను" అన్నాను.

యెవరూ వినిపించుకోలేదు. నా అవేశంలో, నా మహా విచారంలో సిగ్గూ భయం మరిచిపోయాను. పార్థమీద యెంత ప్రేమ వచ్చిందీ చెప్పలేను. నా కడుపు చీల్చి పేగుల్ని అతని కాళ్ళ కింద పారెయ్యాలనిపించింది. పోలీసులు అతన్ని వెనక్కి తీసుకుపోతున్నారు. పరిగెత్తికెళ్ళి అతన్ని కావిలించుకున్నాను.

"పార్థా, ఆ కైదులోంచి వొదలగానే నా దగ్గిరికి వొస్తావు కదూ! ఒక్క నిమిషం ఆలస్యం చెయ్యకండా! యెక్కడ యెట్లావున్నా సరే. నీతో వచ్చేస్తా" నన్నాను.

"తప్పకుండా" అన్నాడు దృఢంగా.

"సరిగ్గా రోజులు లెక్కపెట్టుకుని రాకపోతివా! చచ్చిపోతా. ఇంక నన్ను చూడవు" అన్నాను.

14

నా పార్థని తీసుకుపోయినారు. ఇంక నేనెక్కడ వుంటేనేం? నా వొళ్ళు నాకు తెలీదు. నాయుడుగారు ఇంటికి తీసుకుపోయినారు. ఆయన నాతో మాట్లాడలేదు. అమ్మ మాత్రం వచ్చి రోజూ యేడ్చేది. నాన్న నా మొహం చూడనన్నాట్ట. బంధువులూ, స్నేహితులూ, ఎవ్వరూ రావటం మానేశారు. ఎంతో రక్షించారు.

వికారం, డోకులూ, ఏమీ సయించదు. నా నడుము చక్కని వొంపులన్నీ దాచుకుని అసహ్యంగా తయారవుతున్నాయి. ఒకసారి నాయుడుగారు నాకు వినపడేట్టు అంటున్నాడు.

"ఈ పాడుముండ కోసమా! పుట్టబోయే వంశాంకురం కోసంగానీ? ఆ వెధవా ఇదీ యే యేట్లోనన్నా తగలపడనీ."

మొదట నాకు నవ్వొచ్చింది గాని, తరవాత చాలా కోపమొచ్చింది. నా పార్థ బిడ్డ తన వంశాకురంట! వీడి మొహానికి! పార్థ రాగానే ఒక్క రోజు అక్కడ వుంటేకదా! వంశాంకురం వుండదు, కింశాంకురం వుండదు.

ఆయన్ని చూస్తే పూర్వం జాలివేసేది. ఇప్పుడు మొహం చూస్తే డోకు వెళ్ళుకొచ్చేది. ఆయన ఎదురుపడితే ఆయన మొహాన్నే చీదరించుకొని అవతలకు పోయేదాన్ని.

నాకు పండుగలు, వుత్సవాలు చేశారు కొద్దిగా. ఎవరికి మనసు పుడుతుంది. చెయ్యడానికి? అప్పటికీ ఆయనకి సిగ్గులేదు. తను చేశాననుకునే ఘనకార్యానికి బడాయి తగ్గలేదు. ఎవరు ఇంటికి వొచ్చినా సరే!

"మా ఇంట్లో యే నిమిషాన పురుడు వస్తుందో ఆదుర్దాగా వుందండి! లేక లేక మా వంశానికి...."

ఇట్లా మాట్లాడేవాడు. అదే, అదే మాట నాతోనే మాటలుంటే ఎంత వాగేవాడో? పాపం ఎంతయినా ఆయన్ని చూస్తే నా జాలి తగ్గదు.

ఫాల్గుణ పౌర్ణమినాడు అబ్బాయి పుట్టాడు. మొదటిరోజు వాడి మొహం ఏమీ తెలీలేదు. కాని పుట్టగానే ఎంత ప్రేమ వొచ్చింది నాకు! నా హృదయంలో అంత ప్రేమ వుందని నాకెన్నడూ తెలీదు. అప్పుడు గనక పార్థ వొచ్చి "నా కైదు అయిపోయింది. ఈవాళ నాతో వొస్తావా" అంటే, అబ్బాయికి చలిగాలి తగులుతుంది, రా"ననేదాన్నే. ఎంత ప్రేమ ఆ కోతివంటి ముడతల వొంటిమీద! ఎర్రని లేతనోరు నా రొమ్ముకి తగిలేటప్పటికి నా ప్రాణాలన్నీ లేచివొచ్చి ఆ రొమ్ము చివర అమృతాన్ని తాగుతున్నట్లయింది. అట్లాంటి అనుభవమయిం తరువాత, దాంట్లోనే కళ్ళుమూసి ఈ లోకంలో మళ్ళీ తెరవని తల్లులు ఎంత ధన్యులో? నాకే అట్లా అయితే నరకబాధ తప్పును కదా?

ఈ వొక్క నిమిషపు సుఖం నేనుపడ్డ పదిగంటల నరకబాధనీ, చల్లని చేత్తో తుడిచేసి, మాయం చేసినట్టయింది. తల్లి కావటం కంటె పుణ్య కార్యం యేముంది లోకంలో? మూడోరోజు నా అబ్బాయిని చూసేప్పటికి నా గుండెల్లో అణచరాని మహా ఆనందం వూపిరాడనీకండా కమ్మేసింది. ఎవరదీ? నా చిన్న పార్థ! నా పార్థే అచ్చు నా పార్థ మళ్ళీ! ఆ నాలుగు రోజులూ పార్థని మరచిపోయినా కైదులోంచి చేతులు జాచి నన్ను కావిలించుకున్నాడు. ఆ వుంగ్రాలజుట్టు! మెరిసే చిన్నకళ్ళు అతనే! పోలీసులు అతన్ని నా దగ్గిరికి రానియ్యకపోతే తపస్సు చేసి చిన్నవాడై నా దగ్గిరికి ఎగిరి వొచ్చి నా రొమ్ముమీద చేతులేసి, పాలు కుడుచుకుంటున్నాడు. దొంగ నా పార్థ అబ్బాయిని చేతుల్లో పట్టుకుని, లేచి, పరుగెత్తుకెళ్ళి జైలులోకి -

"చూడు చూడు! పార్థా చూడు యెవరో!" అనాలని ఒకటే బాధపడ్డా! చప్పున లేచాను మరచిపోయి,కళ్ళు తిరిగి, వొణికి, కూడలబడ్డాను.

అయితేనేం? పార్థ వొస్తాడుగా! దమ్మిడీ అంత చిన్న యెర్రని నోరు, లేత చిగుళ్ళు, ఆ మడతలు, ఎన్నిసార్లు ముద్దుపెట్టుకున్నా "పార్థా నా పార్థ" అన్నాను. అప్పు డప్పుడు ఆ నల్ల కళ్ళు తెరిచి నా వంక నిదానంగా చూసేవాడు, నేను తెలుసు, నేను గుర్తు కదూ మరి!

15

బారసాల జరిగింది. శేషగిరిరావు నాయుడని పేరు పెట్టారు. కాని నేను మాత్రం "పార్థా" అని పిలిచేదాన్ని. ఆయన ఎత్తుకోడానికి వొచ్చారు. మొదట నాకు వొళ్ళు మండిపోయింది. "పో" అని అరిచాను. కాని తరవాత ఏం చెయ్యను. ఆయన ముద్దాడగానే అబ్బాయిని కడిగేదాన్ని. వాడెవడో నా బిడ్డని నా కిష్టంలేంది ముట్టుకోడానికి. ఆయన "శేషా" అంటే అబ్బాయి అట్లా చూసేవాడన్నా కాదు. నేను "పార్థా" అంటే అప్పటికప్పుడే నావంక చూసి నవ్వేవాడు. ఇంక నా రోజులన్నీ నా చిన్న పార్థతో సరిపోయినాయి. నీళ్ళు పొయ్యడం, పాలు తాగించడం. మళ్ళీ నా వొళ్ళు చక్కగా అందంగా అయింది. నా కళ్ళల్లో కొత్త మెరుపు వొచ్చింది. ఇంక పార్థ రాకపోతేనేం అనిపించింది. అంత ఆనందంగా వుంది అబ్బాయిని చూస్తే. కాని పాపం కైదులో ఏం చేస్తున్నాడో, నాకీ చిన్న పార్థని ఇచ్చినందుకు కదూ? ఆ మహా పాపానికి కదూ అతన్ని రాళ్ళు మోయిస్తోంది! అదేం న్యాయమో? పాడు కోర్టులు! అన్నీ అన్యాయాలే!

అబ్బాయి పుట్టినా నన్నెవరూ చూడడానికి రాలేదు. అబ్బాయి పుట్టిం తరవాత ఆస్థి ఆశ వొదులుకున్నారు బంధువులు. ఆయన చుట్టూ తిరిగే అన్న కొడుకులూ వాళ్ళూ మొహమన్నా కనపరచలా? లేచి పోయిందాన్ని తీసుకొచ్చి దాని బిడ్డకి ఆస్తి ఇవ్వడం వాళ్లకేమీ బావుండలేదు. అతి నీచమైన పని చేశాడని అందరితోటి చాటించారు.

16

నా బాబు పాకుతాడు. నన్ను "ఆం" అంటాడు. నేను బాగా గుర్తు. ఒక్క నిమిషం నేను కనబడకపోతే ఇల్లంతా "ఆం, ఆం" అనుకుంటో తిరుగుతాడు. దొరగారు నిద్రలేచేటప్పకి నేను పక్క దగ్గిర ఎదురుగా కనబడాలి. లేకపోతే దూకుడు చేస్తారు. పొద్దస్తమానం వొంటరిగా ఇద్దరం ఆడుకునేవాళ్ళం. ఒక కుక్క బొమ్మని కొన్నాను. దాని తలమీద కొట్టి అరిపిస్తే ఒకటే నవ్వేవాడు. ముందు యెలికపళ్ళు రెండొచ్చాయి. నా వొళ్ళో కూచుని నా చెంపలమీద చిన్ని చేతులు వేసి, ఏమిటేమిటో కబుర్లు చెప్పేవాడు. నేను పిచ్చి సంగతులు వాగేదాన్ని, మాట్లాడ్డానికి నా కింకెవ్వరున్నారు? మధ్యాహ్నం వసారాలో పిచ్చికలు గింజల్ని ఏరుకుంటోవుంటే, పిల్లి పెట్టెమూల నిద్రపోతూ వుంటే ఎండ మెల్లిగా

పాకి మావేపు వస్తూవుంటే, పార్థ కబుర్లన్నీ నా చిన్ని పార్థతో చెప్పేదాన్ని, నాన్న వొస్తాడనీ, ఆడుకుందామనీ చెప్పేదాన్ని. అర్థమైనట్లే, "ఊ. ఊ" అనేవాడు. ఇంకా కొంచెం యెదిగింతరవాత "నాన్న వస్తారు" అంటే "న, న్న" అని ఆ ముసలాయన గదివేపు చూపించేవాడు. "లేదు తాత" అని నాలుగురోజులు నేర్పాను ఒకరోజు ఆయన రాగానే "తా, తా, తా" అనుకుంటో దగ్గిరికి వెళ్ళాడు. గోడవెనక నుంచొని మనసుతీరా నవ్వాను.

రాత్రంతా నా పక్కన నిద్దరపోయేవాడు. పడుకుంటే ఎంత బావుండేవాడని! అంత అందమైన అబ్బాయిని యెక్కడా చూడలా! పార్థ కూడా అంత అందంగా వుండదు. మీకు పిల్లలుంటే తప్ప, లేకపోతే మా చిన్న పార్థ అందరిలోకి అందమంటారు.

ఒకరోజు చిన్న పార్థకి జబ్బుచేసింది అప్పుడు తెలిసింది నాకు అబ్బాయిమీద ఎంత ప్రేమో. ఒక్కసారి అబ్బాయి కక్కుకుంటే నేను పేగులన్నీ కక్కేసినంత బాధగా వుండేది. అబ్బాయి చచ్చిపోతాడేమోనని ఒకటే భయం. రాత్రంతా మేలుకుని వొళ్లో పెట్టుకుని కూచున్నా. నా వొళ్ళో వుంటే చచ్చిపోడని ధైర్యం. వోళ్ళోవుంటే ఎప్పుడూ నా దగ్గిర వుండే వాడేమో, ఇట్లా వొంటరిగా నన్ను వొదలకుండా.

17

ఒకరోజు మధ్యాహ్నం పార్థ కనపడ్డాడు. కిటికీ దగ్గర తల దువ్వు కుంటోనుంచున్నా. ఇంకా పది పదిహేను రోజులకి గాని రాడని నా లెఖ్ఖ. కిటికీ దగ్గిరకి వచ్చి "రాత్రి పదింటికి వచ్చెయి. రోడ్డుమీద వుంటా" అని వెళ్ళిపోయినాడు ఎంత విశ్వాసమో! వొస్తానో, రానో అనే సందేహమే లేదు. ఇంకొక్క నిమిషం ఆ ఇంట్లో యెందుకుంటాను? అబ్బాయిని తీసికెళ్ళాలా, లేదా అని సందేహమొచ్చింది. ఇక్కడే వుంటే యీ ఆస్తీ, ఇల్లూ, భూములూ అన్నీ వుండి సుఖపడతాడు. కాని నాతో వొస్తే కటికదరిద్రం, రేపణ్ణించి వెండిగిన్నెలు, పరుపూ, వుయ్యాలా, పట్టు చొక్కాలూ వుండవు. కాని నే లేకుండా ఒక్కడూ ఎట్లా వుంటాడు?

మర్నాడికే ముసలాయన కబురు.

"నువ్వు పోతే పోయినావు, నా కొడుకుని తీసుకుపోవడానికి మీకే అధికారం లేదు. అబ్బాయిని పంపించమని."

తన కొడుకుట! నా అబ్బాయిని ఇవ్వను పొమ్మన్నాను. అల్లరి అవుతుంది, నెమ్మదిగా ఇవ్వమన్నారు, నేనిస్తానా? నేనెందుకిస్తాను?

ఆ పదిరోజులూ యెక్కడ వున్నామో, యేం తిన్నామో జ్ఞాపకం లేదు. ఎక్కడో వూరిబయట ఏదో గుడిశలో వున్నాం. ముగ్గురం కావిలించుకుని పడుకునేవాళ్ళం, ఎంతో ఆనందంగా, కాని నాకు ఒక కష్టమనిపించింది. నా చిన్న పార్థని చూసి, పార్థ ఎంతో ముచ్చట పడతాడనుకున్నా, ఎత్తుకునేవాడు గాని, అంతా నా కోసమే, అతని కళ్ళన్నీ నా మీదే వుండేవి. అయితేనేం అంత సంతోషం ఇంక ఎన్నడూ నేననుభవించలా. అక్కడితో

ఆఖరు. ఆ రోజునే చ్చిపోయినాను. కోర్టు సమన్లు ఒచ్చాయి. అబ్బాయిని తండ్రికి ఒప్పజెప్పమని. పార్థ వూళ్ళోకి ప్లీడర్లతో మాట్లాడ్డానికి పరిగెత్తాడు. దిగులు మొహం వేసుకువొచ్చి "లాభం లేదట అబ్బాయిని ఇచ్చెయ్యాలి" అన్నాడు.

నా గుండెల్లే రాయిపడ్డది. నా అబ్బాయిని ఇవ్వాలా! కానీ నేను నమ్మలేదు. లోకంలో అంత ఘాతకులు వుంటారనుకోలేదు. తల్లి కన్న పిల్లని ఇంకోడికి ఇప్పిస్తారా! ఆవు దగ్గిర్నుంచి దూడని తియ్యరే? కోడి నించి పిల్లని తప్పించరే! భూతదయ గల దేశమే? నా దగ్గిర్నించి నన్ను ఒక్క నిమిషం విడవని యీ గుడ్డుని లాక్కుంటారా? పాలు విడని కూనని, కన్ను తెరవని పాపని, నా దేహంనించి కోసేస్తారా? అంటు తొక్కి వెంటనే చెట్టునించి విడతీస్తారా? పనసపిందెని ప్రాణం లేని చెట్టునించి కొయ్యరే? నా పాపని నానించి తుంచేస్తారా? ఆయనకంటే నామీద కోపం, కాని కోర్టువాళ్ల కేం కోపం నా మీద?

ఆ నాలుగు రోజులూ పాపని వొక్క నిమిషం విడవకుండా యెత్తుకున్నా. యెవరో వొచ్చి అబ్బాయిన నా దగ్గిర్నించి లాక్కు వెడుతున్నట్లే వుండేది. పార్థ పిలిచినా నేను పలకలేదు. అతనికి కోపం కూడా వొచ్చింది. కోర్టుకు వెళ్ళాం. యేమేమిటే చెశారు. నన్నేమిటో ప్రశ్నలడిగారు. తండ్రి ఆస్థి గనక, కొడుకుని తండ్రికి వప్ప చెప్పమన్నారు. నా గుండె నీరై పోయింది. నేనివ్వనన్నాను. వీల్లేదు, లాక్కుంటామన్నారు. పార్థ నన్ను వూరుకోమన్నాడు. యేం చెయ్యను? యెవరు దిక్కు? మేస్ట్రీటు కాళ్ళమీద పడ్డాను.

"నన్ను వొదిలి బతకడు. చచ్చిపోతాడు. నా బిడ్డని, యేడిపించకండి. ఒక్క నిమిషం నేను లేకపోతే "అమ్మా! అమ్మా" అని అల్లాడిపోతాడు. నా బిడ్డని వొదిలి నేను బతకలేను. మీకు పిల్లలు లేరా? మీది కడుపుకాదా? అని యేడ్చాను. అవును మరి ఆయన మాత్రం మొగాడు కదూ? ఆయన భార్య లేకపోతే వంశం పేరు పెట్టి, పిల్లనీ తల్లినీ వేరు చేసి హింసపెట్టవొద్దూ? ఆ మొగవాళ్ళందరూ కట్టు, అప్పటికీ ఆయన కళ్ళంబడి నీళ్ళు కారాయి. మొహానికి దయవొచ్చింది. ముసలి నాయుణ్ణి చూసి,

"పోనీవయ్యా యింకో రెండేళ్ళు తల్లి దగ్గర వుణ్ణీ" అన్నాడు.

"వీల్లేదు దానిదగ్గర ఒక్క నిమిషం వీల్లేదు" అన్నాడు.

"అయితే తల్లి దగ్గర్నించి లాక్కెడతావా? బతుకుతాడా? ఆ పిల్లవాడు?"

నాకెంతో సంతోషమయింది. ఇంకా అబ్బాయి నా దగ్గిరే వుంటాడు. ఇంతలో ముసలాయన....

"అంత పిల్లవాడిమీద దయగలిగిందైతే వొచ్చి యింట్లో వుండమనండి! నేనొక్క పల్లెత్తు మాట అన్నానా?" అన్నాడు.

"అవును వెళ్ళు" అన్నాడు మేస్ట్రీటు. ఇట్లా తిరుగుతుందనుకోలేదు నేను. పార్థవంక చూశాను. అబ్బాయి వంక చూశాను. యేం చెయ్యను? అంతలో తటాయిన ఒక

ఆలోచన తోచింది. వొళ్ళు పులకరించింది. ఇంక బతికిపోయినా ననుకున్నాను. సిగ్గుపోయింది. నా ప్రాణం కోసం పోట్లాడేటప్పుడా సిగ్గు! తలయెత్తి మెల్లిగా.

"అసలు యీ అబ్బాయి ఆ ముసలాయనకి పుట్టలేదు" అన్నాను.

ఆ మాటతో కోర్టు అంతా నిశ్శబ్దమయింది. ఒక్క నిమిషం వూపిరి బిగబట్టారు. యెవరో కొంచెం నవ్వారు. అందరూ గొల్లుమన్నారు. మేజ్స్ట్రేటు కూడా. నాకు అపరిమితమైన సిగ్గేసింది. యెట్లా అన్నానో ఆ మాట? యెక్కడన్నా మొహం దాచేసుచోవాలనిపించింది. మేజ్స్ట్రేటు నవ్వు ఆపుకుని....

"ఆ సంగతేమిటో మాకు తెలీదు. అయినా ఆయన కొడుకే" అన్నాడు.

ఇదేమిటి? యిదేం న్యాయం? ఆయన కేమీ సంబంధంలేనిది! తొమ్మిది నెలలూ మోసి, అంత బాధపడి, తెచ్చుకుంటే, నా పార్థ దగ్గిర్నించి వీళ్ళు ఆ ముసలాడికి యిమ్మంటారేం? నమ్మకపోతే విచారణ చేయరాదూ?

పార్థకి కోపం వొచ్చింది.

"వీడు నా కొడుకు ఆ ముసలివాడికి కొడుకులే? దోమని గుడ్డు పెట్టించ మనండి. పన్నెండేళ్ళు కష్టపడి! ఆయనకి కొడుకేమిటి?" అన్నాడు.

అందరూ మళ్ళీ నవ్వారు - కాని వాళ్ళకి నచ్చలేదు. నన్నూ అబ్బాయినీ నాయుడితో వెళ్ళమని వుత్తరువు చేశారు. నాకు అధైర్యం వొచ్చింది. ఇంతా సిగ్గు విడిచి చెప్పినా కార్యం లేదు. యెవడు ఆ ముసలివాడు మధ్య? మళ్ళీ న్యాయమట. పక్షపాతం లేదట! ఆ ముసలివాడు మేజ్స్ట్రేటుకి లంచం ఇచ్చి వుండాలి. పార్థని మళ్ళీ ప్లీడర్ని కనుక్కోమన్నాను. తనూ అదే అన్నాడు, నాయుడి భార్యని కనక, యెట్లా కన్నా ఆ బిడ్డ నాయుడి బిడ్డేనట! యేం తెలివిగా, సరసంగా వుంది! అంబోతుకి కన్న దూడలు, కాపువాడివైనట్లు? నన్ను ముసలాయన కొన్నాడు. తిండిపెట్టాడు. కనక నా దూడలు ముసలాయనవే! మళ్ళీ వీళ్లు మనుషులట! నాగరికమట! రుషులూ, యోగులూ వున్న దేశంట! స్వరాజ్యంట! యిదీ న్యాయం! నేను గొడ్డునా చెట్టునా?

మర్నాడు పొద్దున్న యేదీ చెపుతానన్నాను. సాయింత్రమంతా ఆలోచించా. పార్థని వొదిలి యెట్లా వెళ్ళను. నా కోసం కైదుకి వెళ్ళాడు. తల్లి దండ్రుల్నీ వొదిలాడు. ఇప్పుడతన్ని ఎట్లా వొదలను? అతన్ని వొదిలి ఎట్లా బతకను? అతనే నా ప్రాణం. అతనే నా జీవం వొదల్లేను కాని నా చిన్న పార్థని? ఎట్లా? ఎట్లా? తప్పదు. నా పార్థకోసం. నా అబ్బాయిని యిచ్చెయ్యాలి. అందరు తల్లులూ మొహాన వుమ్మేస్తారు కాని నా పార్థ చేతులు నా చుట్టూ వుండకపోతే నాకు వొక్క నిమషం విశ్రాంతి వుంటుందా? నేను పడుతున్న నరకబాధ అబ్బాయి కేం తెలుస్తుంది. యేడుస్తున్నా వాణ్ణి వొళ్ళో పెట్టుకుని వూరికే కన్నీళ్ళు తుడుస్తాడు. చంపలు ముద్దు పెట్టుకుంటాడు, నవ్వుతాడు, నన్ను నవ్వించాలని చూస్తాడు.

"నాయనా? నీకు రేపు అమ్మే'దిరా, దిక్కుమాలిన అమ్మ తన సౌఖ్యం కోసం నిన్ను వొదులుకుంది. నాకెందుకు పుట్టావు. నా భాగ్యమా ఈ నిర్భాగ్యురాలికి" అన్నం పెట్టాను. ఒకటే నవ్వులు, గంతులు. అన్న తినడు. పరిగెత్తుతాడు. చివరికి అలిసి నా చేతుల్లో రొమ్ముకి తల ఆనించుకొని నిద్రపోయినాడు. ఆఖరుసారి, నా జన్మకి ఆఖరుసారి నిద్రపోయినాడు. కఠినాత్మురాలిని మెల్లిగా చెయ్యి వొదిలించుకుని పక్క మీద పడుకోపెట్టా. చెందనం బొమ్మ ఇంకా చేతుల్లోనే వుంది. నవ్వితే వొచ్చినతడి చెంపనే వుంది. యేడుస్తో పార్థ దగ్గిరికి వెళ్ళి.

"పార్థా అబ్బాయిని వొదల్లేను. వొదిలి నేను బతకలేను" అని గోలపెట్టాను.

పాపం ఎంతో వోదార్చాడు. రాత్రి అంతా అట్లానే కూచుని యేడ్చాను. అయ్యో ఎంత బాధపడ్డాను. నక్షత్రాలు భయపడి నా వంక చూశాయి. చిన్న చంద్రుడు అస్తమించాడు. చలిగాలి వేస్తోంది. తలుచుకుని తలుచుకుని ప్రతిక్షణం వెక్కి వెక్కి యేడ్చాను, అబ్బాయికోసం. పక్కలో కూచునీ మళ్ళీ కావలించికుని ఏడ్చాను. నిద్రలో కదిలి, "అమ్మా! భయం" అన్నాడు. జోకొట్టాను. రేపు "అమ్మా! భయ"మంటే ఎవరు పలుకుతారు! వీపంతా గుండెలంతా గునపం పెట్టి పొడుస్తున్నట్టుంది. అబ్బాయి చచ్చిపోతే తీరిపోను! బతికి వుండి అమ్మ అమ్మ, అని అన్నంతినక ఆ పాడుబడ్డ యిల్లు మూల మూల అమ్మేది? అని వెతుకుతూ వుంటే వూరిబైట నేనెట్లా బతుకుతానురా నాయనా?

తెల్లవారిపోయింది. అబ్బాయిని ఇవ్వమని మనిషి వొచ్చాడు. నిద్రపోతున్న అబ్బాయిని లేపాను యీ చేతులతో (వాటిని కాల్చినా ఆ పాపం పోదు.) వాడికి అప్పచెప్పాను. గుప్పెటతో కళ్ళు నులుముకుంటో "ఎక్కడికి. అమ్మా? అమ్మా" అన్నాడు. పలక్కపోతే తిరిగి చూసి నా వేపు చేతులుజాచి,

"అమ్మా అమ్మా" అని అరుస్తూ యేడ్చాడు. తాడిచెట్లలోంచి దూరంగా దూరంగా ఇంకా దూరంగా! నా బాబు గొంతుకు ఎవరో నొక్కినట్లు 'అమ్మా' అంటో వినపడ్డది. చచ్చిపోయినాను. ఆనాడే దెయ్యమైనాను. ఆ వుదయానే చీకటి పడ్డది. ఇంత కటికదాన్ని గనకే నాకిన్ని దుఖ్ఖాలు.

అబ్బాయి రాత్రి పడుకున్న పక్కగుడ్డమీద పడుకున్నాను. వాటిని మళ్ళీ మళ్ళీ కావిలించుకున్నాను! వాడి వొంటి మధురమైన వాసన వాటికి అట్లానే వుంది. కాని అబ్బాయిని యెప్పటికీ వొదులుతున్నా ననుకోలేదు. వాడు మారాం పట్టి నా కోసం యేడవగానే, నాయుడుగారు నా దగ్గిరికి పంపేస్తారనే నిశ్చయం లోపల వుంది. అదే ఆఖరుసారి అబ్బాయిని ముద్దాడేది అనుకుంటే, నా కొడుకుగతి అట్లా అవుతుందంటే, పార్థనన్నా వొదిలేసి అబ్బాయితో వేళ్ళేదాన్ని కదూ?

అతను ఆ రాత్రి వెళ్ళి నాయుడుగారి దాసీ దానితో మాట్లడి యెప్పుడన్నా ఒకసారి అబ్బాయిని రాత్రిపడ్డ తరవాత గుమ్మంలో నాకు చూపించేటట్టు ఏర్పాటు చేశాడు.

18

మెల్లిగా దు:ఖం తగ్గింది. పార్థని చూస్తే చాలు అతనే నాకు లోకం కాని అబ్బాయి యెట్లా వున్నాడో, అమ్మా అని వెతుక్కుంటున్నాడేమో అని జ్ఞాపకమొచ్చి, కడుపులో కలియపెట్టినట్టయ్యేది. అన్నం తింటూ వుండగా జ్ఞాపకం వొస్తే ఇంక తిండి సయించేదికాదు. అంతే నిద్దట్లో "అమ్మా" అని వినపడి వులికిపడి, లేచేదాన్ని రాత్రంతా చేతులు వుత్తవిగా లేకండా పార్థని రొమ్ముకి అదుముకుని కదలనీక పడుకోబెట్టుకునేదాన్ని. ఆఖరికి ఒకరోజు దాసీది చీకటిపడ్డ తరవాత నన్ను రమ్మన్నదిట, యెన్నో కొన్నాను. మిఠాయిలూ, బొమ్మలూ, అన్నీ చీకట్లో నడుస్తూ వెళ్ళి అబ్బాయిని ఆడిస్తూ తీసుకొచ్చింది. నన్ను చూడగానే 'అమ్మా' అని మీదపడి బిగ్గిరగా ఏడ్చాడు. 'బాబూ' అదేరా యీ పాడు చెవులతో నేను విన్న ఆఖరిమాట అయిపోయింది. అదే ఆఖరుసారి సంతోషంతో నిన్ను కావిలించుకోడం, ఏడుపు విని ఇంట్లోంచి ఎవరో ఆడమనిషి "ఏమిటది" ఎందుకట్లా ఎందుకట్లా ఏడుస్తాడు? వెధవ! ఇట్లా యీడ్చుకురా" అన్నది. అంటే చప్పున దాసీచేతికిచ్చి నా బంగారాన్ని, చీకట్లోకి పోయినాను. అదెవర్తో నిన్నీడ్చుకు రమ్మంటే నోరెత్తే ధైర్యంలేక నా కంఠం పట్టుకుని, నా మొహం చీకట్లో ఆ కళ్ళతో వెతుకుతో వేళ్ళాడుతో వుంటే, నా చిన్ని చేతుల్ని విడదీసి లాగేసి, ఆ దాసీదాని చేతికి ఎట్లా ఇచ్చాను నేను! అట్లాంటి రాక్షసిగనకే నా దగ్గిరికి నించి వెళ్ళిపోయినావు నా భాగ్యమా! అమ్మ అట్లా వొక్క నిమిషం కనపడి మాయమైతే యేమనుకున్నావు బాబూ? అమ్మ దెయ్యమై వొచ్చిందనుకున్నావా? అవును! అమ్మేరా, నాయనా, నీ మృత్యువు!

"అమ్మ అమ్మ" అని ఏడుపు వినపడుతోనే వుంది. అదెవర్తో లోపల

"అమ్మ కాదు, రిమ్మ. నోరుముయ్యి రాత్రింబవళ్ళు అమ్మా, అమ్మా అంటావు. నీ నోరు పడిపోనూ! - ముండ, గుడిశేటి... దాని శ్రాద్ధం - అమ్మ - నీకో అమ్మ! ఈసారి అమ్మ అను" అంటోంది.

నోట్లో గుడ్డలు కుక్కుకుని... బయట వీధివెంబడి పరుగెత్తాను. దొంగమల్లె.

ఇంక వెళ్ళి పార్థతో తగాదా పెట్టాను. అబ్బాయిని తీసుకుని ఎక్కడికో అడవుల్లోకి, కొండల్లోకి పారిపోదామంటూ, ఎక్కడున్నా పట్టుకుంటారంటాడు. 'మరి అబ్బాయి నెప్పుడు చూడ్డం?" అంటే పెద్దవాడయిం తరవాత నా దగ్గరికి వొస్తాడంటాడు. పెద్దవాయింతరవాత యెందుకు? ద్వేషం రాకుండా మానుతుందా?

ఈ లోపున అమ్మ యెట్లాంటిదో చెప్పి మనసు విరవరూ. నన్ను చూస్తేనే అసయ్యించుకుంటాడు. వీల్లేదు. ఎత్తుకురమ్మన్నాను.. తనని చిన్నప్పుడు ఒంటరిగా పారేసిపోయింది అమ్మ అని చెప్తితే అతనికి నా మీద ద్వేషం రాకుండా మానుతుందా?

19

వారం రోజులయింది. మళ్ళీ అబ్బాయిని మరిచిపోతున్నాను. ఇంతలో దాసీవొచ్చి అబ్బాయికి చాలా జబ్బుగా వుందని పిడుగువంటి మాట వేసిపోయింది.

"పార్థా నేను వెడుతున్నా" నన్నాను.

"యెక్కడికి?"

"అబ్బాయి దగ్గిరికి."

"రానీరు"

"అక్కడే పడిచస్తా"

"నేనూ?"

"నాకు తెలీదు. వెడుతున్నా"

"నిజం?"

"అయితే నేను వెళ్ళిపోనా?"

"ఎందుకు?"

"నువ్వు వెళ్ళిపోతున్నావుగా? యెక్కడికో వెడతా ఇంకా నేనెందుకు ఇక్కడ?"

"పార్థా ఏం చెయ్యను?"

"నేనేం చెయ్యను?"

"నాకూ తెలీటంలా ఏం చెయ్యటానికీ. నేను వెళ్ళాలి, వెళ్ళద్దూ? వెళ్ళకండా బతకలేను పార్థా."

నా అవేశం చూసేటప్పటికి పార్థకి కూడా వుండమనడానికి నోరు రాలేదు. అట్లానే చూస్తో నుంచున్నాడు, "పాపం పార్థా! నిన్ను అట్లా వొదిలి వెళ్ళిపోతే ఏమనుకున్నావు?"

నాకు వొళ్ళు తెలీదు. నా కోసం దిగులుతో అబ్బాయి దిగులుపడ్డాడనేది. ఒకటే ధ్యాస. పరిగెత్తుకుని వెళ్ళి సరాసరి ఇంట్లో జొరబడ్డాను. నాయుడు "యెవరు నువ్వు? పో" అన్నాడు.

"ఎట్లా వుంది" అన్నాను.

"పో" అన్నాడు.

కాళ్ళమీద పడ్డాను. నా జుట్టుతో కప్పేశా. కన్నీళ్ళతో తడిపా. "పాపాత్మురాల్ని! దిక్కుమాలినదాన్ని! దుమ్ములో కూలాను. ఇంకా తన్నకండి. అబ్బాయిని చూడనీండి. తరవాత నన్ను రోడ్డుమీద పారెయ్యండి. నేను పోను, పోను, నా బిడ్డ! నా కడుపు! అయ్యో! నన్ను చంపెయ్యండి తరవాత, నా బాబుని బతికించుకోనీండి" అని యేడ్చాను. "పో, లోపలికి పోయి చూడు యెంతకి తెచ్చావో!" అన్నాడు.

వెళ్ళాను. మంచం పక్కన చిన్నదీపం వెలుగుతోంది. సన్నని చేతులు, గుంట కళ్ళు, శ్వాస, నా అబ్బాయి! నా చిన్న కూన! నా తల్లి లేని పక్షి పడివున్నాడు. ఎవర్తో కూచుని వుంది. నేను రాగానే కోపంగా లేచి పోయింది. చిక్కిపోయిన చెయ్యి పట్టుకుని ఏడ్చాను. నా వొళ్ళు తెలీదు. దాసీది వొస్తే అడిగాను.

ఆ మనిషి ఆయన మరదలట. పిలిపించాడు నాయుడు నా బాబుని పెంచడానికి .నా బాబుని కొట్టేది. తలుచుకుని నా జుట్టు పీక్కుంటున్నా, నా మొహం రక్కుకుంటున్నా, అయ్యో బాబూ నిన్ను కొడితే అమ్మని తలుచుకుని ఏడ్చావా? ఏమనుకున్నావు, నెప్పి పుడితే! తిండి వేళకి పెట్టేది కాదుట.

డాక్టరు బతకడన్నాడుట. నా గుండె జారింది. నిలువునా పడ్డాను. దాసీదాన్ని చేతులు పట్టుకుని బతిమాలుకున్నా, డాక్టరుని పిలుచుకుని రమ్మని యీ రాత్రి వొస్తాడా? నా మెళ్ళో పుస్తెలనాను తెంచి దాసీ చేతులో పెట్టి యిది యిచ్చి తీసుకు రమ్మన్నాను. వెళ్ళింది.

"బాబూ! ఒక్కసారి కళ్ళు తెరిచి చూడు. అమ్మని క్షమించానను."

కదిలాడు. రొమ్ము నోట్లో పెట్టాను. పిచ్చిగా. తాగలా. కొత్తగావును? లేకపోతే యింక యీ లోకంలో పాలు అక్కర్లేదో.... "అం అం అం" అన్నాడు.

"బాబూ! వొచ్చాను పార్థా! వొచ్చాను చూడు!" అన్నాను.

వినబడలేదు గావును కదల్లేదు డాక్టరు వచ్చాడు ఆయన - బూడ్సుల మీద పడ్డాను.

"అయ్యా నా బిడ్డని బతికించండి. బతికినన్నాళ్ళూ మీ దాసీ దాన్నవుతాను" అని యేడ్చాను.

మళ్ళీ అబ్బాయిని చూశాడు.

"అమ్మా యాడవకు. నేనేం చెయ్యను! తెల్లవారిందాకా కూడా బతకడు" అన్నాడు. కింపడి ధొర్లి రాగాలు పెట్టాను. నన్ను చూసేదెవరు. వాణ్ణి నాకు వొదిలి యెవరి దోవన వారు పోయినారు. మంచంమీద నా అబ్బాయి పక్కనే నేను తెల్లార్లూ కూచున్నా. అన్నీ జ్ఞాపకం వొచ్చాయి. నా మీద ప్రేమ చూపించేవాడు? నోరెరుగని వాణ్ణి. నేను తప్ప గతిలేని వాణ్ణి. ఇట్లా చేతులారా గొంతు కోసుకున్నాను. నా చుట్టూ యెట్లా గంతులేశావాడు! సముద్రంవలే పొంగి పొంగి నవ్వేవాడు! అయ్యో యెట్లా బతకను వాణ్ణి యిట్లా చేసుకుని! యెట్లా చిక్కాడో! బుజాల దగ్గిర చిన్న బొమికలు కనబడుతున్నాయి.

ఒకరోజు రాత్రి పార్థ చేతుల్లో అలిసిపడుకుని నిద్రబోతున్నప్పుడు అబ్బాయి లేచి యేడ్చాడు. నిద్దట్లో లేచి కసురుకుని కొట్టబోయినాను. బుగ్గ నులిమాను ఏం కల వొచ్చి యేడ్చాడో! అమ్మ తనని వొదిలిపెట్టిందని కల వొచ్చిందేమో! ఆనాడే గొడ్రాల్ని! అబ్బాయిని

వొదిలేశాను. ఇప్పుడింత తలుచుకుని ఏడుస్తున్నాను. ఇంక యెన్నడూ అట్లా చెయ్యనని, రాత్రులన్నీ తన కోసం మేలుకుంటానని యెట్టానన్నా అబ్బాయికి చెప్పగలిగితే! ఒక్కసారి లేచి కళ్ళతో నన్ను చూసి పడుకోకూడదూ! అబ్బాయి చూస్తూ వుండగా బుగ్గకి నెప్పి పుట్టించిన వేళ్ళని దీపంతో కాల్చాలనిపించింది. బుగ్గ యెర్రగా వుందిరా నాయినా. మర్నాడు "తెల్లారి! ఆ ప్రేమ ఆ గుండ్రని బుగ్గలేవీ? ఆ నవ్వు, ఆ చూపు, ఆ దయ, ఇప్పుడు నాకేదీ! ఇంక యీ లోకంలో!

మూడింటికి వెక్కిళ్ళు పుట్టాయి. పాలుపిండి పోశా. కళ్ళు తెరిచి చుట్టూ గుడ్లు ఒక్కసారి తిప్పి నా మొహం మీద ఆపి "అమ్మా" అన్నాడు. గుర్తుపట్టావా? అమ్మ మళ్ళీ వొచ్చిందనుకున్నావా? నిన్ను విడిచి పోలేదనుకున్నావా? బాబూ, మళ్ళీ ఒక్కసారి పెదివలు కదిలించు. చేతుల్లో యెత్తుకుని రొమ్ముకదుముకోవాలని యెంతో అనిపించింది. అంతే గుడ్లు తిరిగి పోయినాయి. వూపిరాగింది. అంతే. అంతే. అరిచి కింద పడ్డాను "బాబూ ఏమైనావు? యెక్కడికి వెళ్ళావు?"

"అమ్మ మీద కోపమే? వెళ్ళిపోయిందని, అమ్మ నిన్ను వొదిలివేసిందని, జాలిపడి దేవుడు పిలిస్తే వెళ్ళావా? భూమిమీద నీకు దిక్కే లేకపోయిందా? ఇంక యెన్నడూ వొదలను. వొక్కసారి రావూ? రావూ? నిర్భాగ్యురాలిని నా దగ్గిర నువ్వెందుకుంటావు?"

వెనకాల యెవరో చెయ్యి వేశారు. తిరిగి చూశాను.

పార్థా! పార్థా! మన అబ్బాయి!

◆ ◆ ◆

ప్రచురణ : ('భార్య' కథల సంపుటి), స్టూడెంట్స్ బుక్ సెంటర్.